

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 141

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 73

Tercera i darrera reunió,
tinguda divendres 1 de juliol de 1983

SUMARI

El M. H. Sr. President reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i dotze minuts d'onze del matí.

*El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre el medi forestal**. La presenta el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 4438).*

*En el torn dels Grups que hi ha presentat **esmenes**, intervé el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 4439). En el torn dels Grups que no n'hi han presentat intervenen els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4440), i Fonolleda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4441). Intervé el Diputat I. Sr. Ganyet (p. 4442). Es passa a la votació del text de la **Moció** proposat finalment pel Grup Socialista (p. 4442). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, demana votació separada (p. 4442). El text de la **Moció**, llevat del **punt e**, s'aprova per 44 vots a favor, 37 en contra i 2 abstencions (p. 4442). El **punt e** s'aprova per 44 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció (p. 4443).*

*El punt següent és la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial**. La presenta el Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 4443).*

*En el torn dels Grups que hi han presentat **esmenes** intervenen els Diputats I. Srs. Garreta, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4444), i Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4445). En el torn dels Grups que no n'hi han presentat intervé el Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4446).*

*Intervé el Diputat I. Sr. Oliart (p. 4446). Es posa a votació el text de la **Moció** en la seva formulació inicial i es rebutja per 34 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 4447).*

*El punt següent és la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya**. La formula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4447). Respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4448). Intervenen en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ribó (p. 4452) i l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4454).*

*S'entra en el darrer punt de l'ordre del dia, que és **Preguntes amb resposta oral**. El Diputat I. Sr. Craviotto, del G. Socialista, formula la*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Escola de Piragüisme de Sort (p. 4457). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4457). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Craviotto (p. 4458) i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4458).

El Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre unes declaracions del candidat a la presidència del Col·legi de Veterinaris de Lleida** (p. 4458). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4458). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 4459) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4459).

El Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la compra de les terres de la finca del Castell del Remei** (p. 4459). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4460). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 4461) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4462).

El Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre el resultat de les auditories de l'exercici 1982 de les federacions catalanes esportives** (p. 4463). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4463). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 4464) i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4464).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre unes oficines d'informació i assessorament del ciutadà** (p. 4464). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4464).

El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre les empreses del grup Banca Catalana** (p. 4465). Respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4465).

El Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre el Casino de Manresa** (p. 4467). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4467). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Padullés (p. 4468) i l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4469).

S'aixeca la sessió quan manca un minut per a dos quarts de tres de la tarda.

Es reprèn la sessió a un quart i dotze minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de la I. Sra. Vice-presidenta Primera, de l'I. Sr. Vice-president Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Tercer. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i pels Lletrats Srs. Vintó i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre el medi forestal

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Fem ara l'ordre del dia número 17 —en la numeració sense tenir en compte la modificació—, que és la Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre el medi forestal, que va ser presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, i la interpellació corresponent, formulada pel Diputat senyor Ganyet.

Per a fer la defensa de la Moció té la paraula el Diputat senyor Ganyet, amb un temps de deu minuts.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista està extraordinàriament preocupat pel procés galopant de desertització del nostre país i fa una invitació a tot el Parlament a compartir aquesta preocupació. Només si el Parlament de Catalunya fa seva aquesta preocupació a tots els efectes es posaran les bases que possibilitin una acció de govern, de lluita contra la depauperació física que ha destruït, en tres anys, el 10% de la superfície forestal catalana i el 40% del poc bosc que quedava a la província de Tarragona. Xifres que ens situen, inequívocament, en l'àrea dels països del tercer món. Els països avançats consideren, tots, la defensa de la seva superfície forestal com una qüestió estratègica de primer ordre, però no és així, malauradament, al nostre país català. El país físic se'ns en va,

l'equilibri s'estronca rapidíssimament, les tres característiques bàsiques de la Catalunya d'avui —un país urbanitzat, un país industrialitzat i un país mediterrani— obliguen, han d'obligar l'autogovern català a plantar cara a aquest immens repte de present i de futur.

La Catalunya de l'any 83 no es pot permetre la irresponsabilitat de no tenir política forestal, la irresponsabilitat de dedicar-hi una part ridícula del seu Pressupost, menys del mig per cent. Davant la degradació accelerada de les bases forestals catalanes i la inexplicable passivitat del Govern de la Generalitat, el Grup Socialista, per patriotisme —i ho dic així—, per patriotisme, creu que ha de contribuir a sensibilitzar el Parlament, que ha de contribuir a superar el petit cercle miop de la política conjuntural, en la qual ens movem massa sovint.

Presentem, doncs, una moció constructiva —no és una moció de censura constructiva—, moció constructiva que persegueix assegurar, a través d'una presa de posició rotunda del Parlament, aquelles accions inajornables que han de fer viable una autèntica política de protecció i de foment dels boscos de Catalunya en un futur immediat; per exemple, a partir de la propera legislatura.

Els cinc punts continguts en la moció van inequívocament en aquesta direcció, que amb tota urgència es posin les bases de definició del mapa forestal actualitzat, així com les mesures concretes de protecció de les superfícies forestals allà contingudes, perquè encara no sabem quina superfície exactament, al nostre país, i en quines condicions. Que sistemàticament es reculli i elabori la informació necessària de l'estructura de la propietat privada i de l'estat actual de la indústria transformadora sobre el moviment d'importació i d'exportació, la balança de pagaments i totes les altres dades que possibilitin uns objectius clars d'intervenció político-administrativa. Que s'implementi una adequada planificació, tant dels boscos comunals i públics, amb la clarificació i el foment de la participació dels ajuntaments en la línia de

creació de llocs de treball permanents en les comarques de clara vocació forestal, com dels boscos privats, a través d'instruments com els crèdits, les subvencions i l'ajut a l'associacionisme dels propietaris. Que es dugui a terme una profunda reestructuració tècnico-administrativa, ampliant els equips tècnics i dedicant-los prop de les masses forestals. Recordin que la majoria dels enginyers forestals de la Generalitat viuen a més de 150 quilòmetres dels boscos. Que es creï l'escola de tècnics de grau mitjà de Catalunya i es fomenti decididament la capacitat professional, així com la investigació silvícola, especialment pel que es refereix al bosc protector mediterrani, com estan fent els grecs, els italians i els francesos.

Com es poden marcar objectius clars si no es disposa de les suficients dades de base, dels tècnics necessaris ubicats prop dels boscos, del coneixement elemental de la realitat del sector? La moció que presentem vol ser un crit d'atenció als Diputats. Senyores i senyors Diputats, a Catalunya, en aquesta qüestió, ens cal guanyar temps. El continuisme, l'apatia, la miopia —i ho torno a dir— de la política estrictament quotidiana, ens duen directament al desastre ambiental i ecològic. Es pot malbaratar en uns anys un patrimoni secular, la reposició del qual seria qüestió no de dècades, sinó també de centenars d'anys, perquè els boscos no es poden improvisar. Ens hem de preguntar el rol que el poble de Catalunya espera d'aquest Parlament, més enllà de les tasques de cada dia, de control i d'impuls de l'acció de Govern i de la producció legislativa; el Parlament ha de superar la conjuntura, el Parlament ha d'incidir en els temes bàsics, en allò de què depèn la continuïtat, en allò de què depèn la persistència dels sistemes fonamentals que conformen els països, entesos aquests com a indrets d'interrelació entre les comunitats i el medi que les acull.

El Grup Socialista creu que hem de guanyar temps, tot i sabent que en els anys 80 ens juguem la Catalunya física de l'any 2000, la Catalunya física del segle XXI. Cal actuar ara, fins i tot els mesos que resten fins al final de la legislatura, amb decisió, amb responsabilitat i —ho torno a dir— amb patriotisme, mitjançant les eines que tenim i creant les que calgui, perquè hem de guanyar temps. Estem segurs que els Diputats de la Cambra seran sensibles a la responsabilitat que ens pertoca com a garants del patrimoni ambiental i econòmic, patrimoni que hem de cuidar i millorar per a entregar-lo a les generacions futures.

Senyores i senyors Diputats, no vull fer catastrofisme, però un país que estrena la seva autonomia amb la pèrdua de 100 000 hectàrees de bosc en tres anys sense que reaccionï, un país que perd 100 000 hectàrees de bosc sense reacció aparent, és un país que ha de reconsiderar moltes coses, és un país que s'equivoca, un país que ha perdut el nord, és un país mal governat.

Amb aquest esperit, preocupat i constructiu al mateix temps, presentem, doncs, a la consideració de les senyores i els senyors Diputats la moció, demanant el seu vot positiu en interès del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Li toca ara intervenir al Grup que hi ha presentat esmenes, en aquest cas el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, el nostre Grup parlamentari comparteix en la pràctica totalitat l'exposició que feia, tant en la presentació de la interpellació com avui en la defensa de la moció, l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet, en tot allò que fa referència, no tant al fet que aquest país s'equivoca, cosa que podria ser confusional si més no, sinó que aquest país no té un govern en matèria de política forestal, cosa no estranya per a nosaltres, que estem plenament convençuts que tampoc no hi ha govern en la globalitat de la política agrària. Però aquest és un tema que ja vam discutir fa uns dies, i que, afortunadament, podrem tornar a tractar dintre de molt pocs dies en el debat pressupostari, on jo crec que en la direcció concreta del medi rural es fa palès l'absolut continuisme de la política del Consell Executiu en relació amb el que era política tradicional, i també tradicionalment criticada, dels serveis adreçats a temes forestals de l'Administració de l'Estat.

Per tant, compartim plenament la constatació de la inexistència d'una adequada política del Consell Executiu en relació amb aquestes temes. Hem de manifestar també que no estem d'acord amb el contingut del segon punt de la moció que se'ns planteja. No perquè no creguem que, efectivament, com algú ha dit amb un to un xic de broma però segurament amb una base certa, que un dels millors negocis que es poden iniciar en aquest moment en les comarques de Tarragona són les granges de camells, perquè, efectivament, Tarragona pot ser un desert dintre de molt pocs anys, sinó perquè entenem que no és bo per al Parlament de Catalunya començar a situar proposicions, mocions i interpellacions pensant en el mes de maig de l'any 1984, oblidant-se que per a arribar allà hem de passar encara el desembre de l'any 1983, el setembre, l'octubre, el novembre, el gener, el febrer i el març. I això és dolent. Nosaltres entenem que la redacció del segon punt d'aquesta moció és una redacció excessivament complexa, és una redacció si més no confusional, és una redacció que en la nostra opinió no s'aguanta a sis mesos encara del final d'una legislatura: ficar les bases de la definició d'un mapa forestal actualitzat. Això fóra bo que es fes, no ara, que s'hagués fet l'any 1980. És clar, cal començar-ho a fer ara per a fer possible què? Per a fer possible que el maig de l'any 1984 qui estigui en el Govern de la Generalitat trobi aquestes bases assentades per tal de començar una política seriosa. Si no es fa ara, s'haurà de fer, evidentment, el maig del 1984, governi qui governi Catalunya. I des d'aquesta òptica sí que entendríem, efectivament, el que se'ns planteja. Però és evident que recollir i sistematitzar informació, que això es demani en una moció del Parlament de Catalunya l'any 1983, vol dir dues coses: en primer lloc, que no ho han fet, i, per tant, una crítica al Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb el text estricte de la moció, però, en segon lloc, que poc ajudaria, d'aquí fins al maig del 84, a resoldre el que hi ha en el fons del problema, que és què fem amb unes dotacions pressupostàries, des de la nostra òptica importants, en matèria de direcció general del medi rural, què fem amb aquestes dotacions pressupostàries, període 1983, període 1984.

És evident, d'altra banda, que hi ha temes en aquesta moció —que es creï l'escola de tècnics de grau mitjà de Catalunya—, temes sens dubte importants, que caldrà fer. La nostra preocupació és si cal demanar que es faci ara, a sis mesos d'aquest final de legislatura, o cal plantejar-se anar per la via d'altres ele-

ments que poden ser de molt més interès en el moment que ens ocupa.

I és per això que hem fet una esmena de modificació, jo diria que una esmena, per una banda, coherent amb el que ha estat filosofia del Grup parlamentari del PSU en aquest tema, per altra banda, una esmena possibilista, atès que hi ha una sèrie de programes previstos en els pressupostos del 83 adreçats a aquest camp, atès que hi ha unes dotacions pressupostàries amb les quals, amb un bon ús de les quals, fóra possible ficar petits pedaços a determinades zones concretes de les nostres contrades, no només de Tarragona, sinó del conjunt del bosc mediterrani, i, evidentment també, del bosc pirinenc. Atès, en definitiva, que hi ha això, nosaltres ens plantejem com a manera més immediata d'entrar a fons en aquest tema la definició d'un pla que coordini tot aquest seguit de programes, que coordini totes aquestes dotacions pressupostàries, des d'una visió, jo diria de definició clara d'objectius i de *ratios* d'intervenció en tots i cada un dels llocs afectats dissortadament però fonamentalment per les cremades de bosc pel foc en els darrers anys, i que s'allunyi d'una visió excessivament pirinenca del tema, d'aquest que podria ser un dels defectes que tinguéssim a l'hora de parlar de política forestal a Catalunya. No només hi ha a Catalunya un bosc pirinenc; n'hi ha de molts tipus. No només hi ha pi a Catalunya; hi ha altres espècies arbòries que, evidentment, tenen un cicle molt més llarg, que cal defensar, i que nosaltres, sense cap mena de pols als ulls, hem de dir que no ha estat contemplat pel Consell Executiu, fent, en definitiva, deixant de fer quelcom que s'havia de fer en el moment de plantejar-se una política forestal mínimament seriosa. Que aquest pla sigui presentat al Parlament, que sigui debatut i, per tant, rectificat, si cal, o aprovat o adoptat definitivament també, si es creu convenient, com a forma explícita d'intervenció del Parlament davant la concentració d'aquesta inexistència de política forestal. I és amb aquesta única voluntat.

Per tant, no estant en contra del que diu el text del segon apartat de la moció presentada pel Grup Socialista, però entenent que la nostra esmena de modificació s'ajusta més tant a les necessitats com al que ha de ser el treball del Parlament en aquests sis mesos fins al final de legislatura, hem presentat aquesta esmena de modificació a la consideració, evidentment, del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara en el torn d'intervencions dels Grups que no han participat en el debat. En primer lloc, el Grup de Centristes. No desitja intervenir.

El Grup d'Esquerra Republicana. El Diputat senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup va examinar al seu moment oportú la moció del Grup Socialista, consecutiva a una interpellació sobre els problemes del món forestal de Catalunya.

Evidentment, nosaltres no podíem estar, d'entrada, en contra de la filosofia que inspira aquesta moció. I no hi podíem estar perquè som perfectament conscients que el problema que es planteja en el text de la moció i que ha estat desenvolupat aquí a la tribuna pel Diputat proposant és un problema evident, és un problema real, és un problema angaiós.

Si els boscos de Catalunya estan amenaçats, el nostre patrimoni forestal està corrent un greu perill, per diverses raons, perquè hi ha una incentivació dels incendis alarmant, perquè hi ha el problema de les rompudes agrícoles i perquè —cal dir-ho— hi ha una deficient reforestació de les superfícies calcinades.

Aleshores, la moció socialista, quins remeis ens proposa? Bé, ens proposa la definició de les bases d'un mapa forestal que reflecteixi, evidentment, l'amplitud del problema. Quant al punt b) de la moció socialista, el considerem d'un tipus gairebé literari, perquè és molt difícil —en la situació actual del nostre Estatut i de les competències autonòmiques— de posar-nos en problemes d'importació i d'exportació perquè, efectivament, són lluny del nostre abast. Jo no discuteixo que hi hagi el problema; admeto que hi ha una conflictivitat, però jo em pregunto fins a quin punt podem intervenir en aquest aspecte concret de la moció.

El punt c) de la terapèutica del Grup Socialista és generós en la seva ambició, però potser una mica imprecís en els seus plantejaments. Però com que a través de les boires es veu una bona intenció, nosaltres no tenim cap inconvenient que sigui pres en consideració igualment.

I els punts d) i e) fan referència als equips tècnics, al personal que deu haver de donar suport a aquest programa de remeis a aquest mal greu que està amenaçant la riquesa forestal del nostre país.

Hem escoltat el Diputat Maties Vives, que ha exposat el contingut de la seva esmena, i nosaltres, personalment, pensem que aquesta esmena obeeix millor, és més concreta i és més taxativa que el mateix plantejament del Grup Socialista. I ho creiem efectivament perquè no fa tantes consideracions de detall, que són difícils de complir, sinó que circumscriu a una descripció global del mal i posa uns terminis per tal de deixar el terreny llest als que hauran de succeir-nos en la posterior legislatura.

Creiem que és una esmena que respon molt millor a l'amplitud i a la concreció del problema, i tenim l'esperança que el Grup Socialista adoptarà la substantivitat d'aquesta esmena.

És a dir, que nosaltres anunciem que votarem favorablement aquesta moció sense gaire alegria, sense gaire entusiasme. Però vaig a dir-los una cosa que no els sorprendrà, i és que entre altres raons per les quals votarem favorablement és perquè som coherents amb nosaltres mateixos, i la filosofia que inspira aquesta moció va ser defensada per nosaltres mateixos en el curs del debat que hi va haver en aquest Parlament sobre política agrícola, i Esquerra Republicana de Catalunya va presentar i va obtenir l'aprovació d'un seguit de Resolucions, entre les quals vull citar-los les següents: «Que es presenti un Projecte de Llei d'aprofitaments forestals abans de sis mesos —això és un dels continguts de la moció socialista d'avui—; que es presenti abans de tres mesos, senyor Conseller, abans de tres mesos —erem al 24 de març— un pla de lluita contra l'erosió —Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, el 24 de març—; i que es presenti un Pla de camins del Pirineu i del Pre-pirineu abans de tres mesos, senyor Conseller —som el dia primer de juliol» I també es va aprovar una proposició, una Resolució de Convergència i Unió que deia textualment que es donava «mandat al Consell Executiu perquè fossin considerats objectius prioritaris els programes de lluita

contra l'erosió i d'obres de recuperació de terrenys afectats pels incendis forestals».

És a dir, que la preocupació que avui ha reflectit en aquest Parlament —amb molt bon criteri— el Diputat proposant és una preocupació amplament compartida pels Diputats del ventall polític d'aquest Parlament, i molt abans del dia primer de juliol.

Això vol dir que, nosaltres, una cosa que no podem fer és ser inconseqüents amb la nostra pròpia política i desvirtuar o deixar de reconèixer les nostres pròpies creacions. I si no ho recordo malament —i si ho recordo malament, que se'm desmenteixi—, el Partit Socialista, quan nosaltres vàrem presentar aquestes propostes de resolució, que anaven en el mateix sentit que la moció que es presenta avui, el Partit Socialista es va refugiar en una còmoda abstenció. Nosaltres, avui, no pagarem amb la mateixa moneda abstencionista, i votarem a favor d'aquesta moció, tot i desitjar que aquesta moció —reiterativa, ho repeteixo— redundi en benefici de la riquesa forestal del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El Grup de Convergència i Unió? El Diputat senyor Fonolleda té la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. FONOLLEDA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans d'entrar en el tema de la moció, jo voldria fer una consideració prèvia al senyor Ganyet. Miri, senyor Ganyet, crec que una preocupació per al procés dels incendis i per al greuge que suposen dintre les nostres masses forestals no és exclusiva de ningú en aquesta Cambra. Crec que, aquesta, la tenim tots els Grups. I, per tant, no em sembla massa correcta presentar una moció dient que es presenta per qüestions de patriotisme. Quan tots presentem quelcom aquí, sigui el que sigui, projecte de llei, una proposició no de llei, etcètera, ho fem amb l'interès de servir a Catalunya i, per tant, no crec que aquesta qüestió sigui exclusiva de ningú.

És evident que Catalunya, per les seves circumstàncies del bosc, té unes qüestions que la fan molt vulnerable en aquesta greu plaga dels incendis, però tampoc no hem de dir xifres que no són; dir que en tres anys s'ha perdut el 10% de la superfície forestal catalana, és a dir, que s'han perdut 100 000 hectàrees —si fos el 10% hauríem de ser més exactes i dir que se n'han perdut 138—, vostè sap que això no és exacte, que no és cert, perquè això suposaria que s'hauria perdut una superfície d'un quadrat de trenta quilòmetres per trenta quilòmetres, i això no ha succeït. Per tant, tampoc no podem afirmar, amb tot el greuge que suposa la plaga d'aquests incendis, que hi ha un procés galopant de desertització; que hi ha un procés més preocupant en altres llocs, però vostè sap que va quedar ben palès aquí, amb la resposta donada pel senyor Conseller a la interpellació que ara estalviaré de llegir, que hi ha una sèrie d'esforços que aniran en augment.

Vostè sap la preocupació de la Generalitat per al Servei de Protecció i Extinció d'Incendis, i és de suposar que en el transcurs del temps aquesta lluita contra els incendis l'anirem guanyant.

Bé, entrant ara en el tema de la moció, jo voldria dir que nosaltres no hem presentat cap esmena a aquesta moció perquè entenem que després de les respostes donades per l'Honorable Conseller, tant en la sessió informativa que vam tenir en Co-

missió com en la interpellació, les respostes varen ser suficientment positives perquè la presentació d'aquesta moció fos inadequada. I no entenem que es presenti una moció que ens digui que s'han de fer coses que l'Honorable senyor Conseller ja va dir que s'estaven fent. Algunes ja va dir —com el mapa forestal— que estaven fetes i concloses des de l'abril del 82, i altres que s'estaven fent. Presentar una moció per dir que es faci allò que s'està fent o que ja està fet creiem que no té, diguéssim, massa sentit.

Bé, d'altra part, ens oposem a aquesta moció perquè aquesta moció està argumentada sobre un principi que s'expressa en el seu Preàmbul, que diu així: «El Parlament constata la inexistència d'una adequada política del Consell Executiu en defensa de les masses arbòries.» Jo respecto la posició del Grup Socialista de creure que no hi ha una adequada política del Consell Executiu en defensa de les masses arbòries, però jo sí que li voldria recordar, al Grup Socialista, que fa tres mesos, en el debat sobre agricultura, ens va presentar el mateix Grup Socialista una resolució demanant que no hi havia l'existència d'una política agrària, política agrària de la qual una part, un component, és la política forestal, i aquesta resolució va ser rebutjada per aquest Parlament. Per tant, vol dir que aquest Parlament va constatar, fa tres mesos, que hi havia una política agrària, de la qual, com dic, la política forestal forma part. I em sembla a mi que pel temps transcorregut, i si hi ha, hi ha d'haver una coherència en aquesta Cambra, és lògic que aquesta Cambra continuï pensant que existeix una política del Consell Executiu. Una política, que amb tots els respectes, no va merèixer l'aprovació del Grup Socialista, però que, evidentment, és la nostra, la del Consell Executiu i la del Grup que li dona suport.

Després se'ns diu en uns punts de la moció que ja altres Diputats ho han dit i han fet referència a la confusió amb què està redactada aquesta moció. Aquí se'ns parla, per exemple —amb una frase a què jo, realment, en el punt b), no veig massa el sentit—, diu: «Totes les altres dades que possibilitin objectius clars d'intervenció política administrativa.» D'entrada, ja li diré que la paraula intervenció comprenc molt bé que s'usi des d'una òptica socialista. Evidentment, la filosofia política socialista sempre està pensant en l'intervencionisme; la nostra no va normalment per aquest camí, va més aviat pel camí de la impulsió, de la coordinació, de catapultar una sèrie d'accions que facin possible els mateixos objectius. Però dir que les dades possibiliten uns objectius clars, tot depèn també de la filosofia política que un tingui, perquè una mateixa dada, en funció de filosofies polítiques diferents, pot servir per a aplicar una finalitat o una altra finalitat.

Quant al punt c); bé, jo li diré al senyor Ganyet que, en definitiva, això també estava complert amb la resposta que va donar l'Honorable senyor Conseller quan va dir els objectius de la propera llei que presentarà, la llei d'aprofitaments forestals. I vull aprofitar aquí l'ocasió per dir al Diputat senyor Víctor Torres que totes aquelles resolucions que ell ha recordat molt bé que va presentar l'Esquerra Republicana han tingut ja avui entrada en el Parlament, el Pla de Regatge, el Pla de Camins, etcètera. Aleshores, tots aquests punts, tots aquests temes que hi ha continguts en el punt c), quan el Consell Executiu presenti —com presentarà properament— la llei d'aprofitaments forestals, tindrem ocasió de discutir-los àmpliament,

tindrem ocasió de donar-los una forma més lògica que no ara a través d'aquesta moció.

Quant al punt d); se'ns parla també d'una profunda reestructuració tècnico-administrativa. Bé, jo em voldria referir que el senyor Conseller, en la seva resposta, va dir exactament, literalment, el següent —i em sembla que la resposta era ben correcta—, va dir: «Està prevista, tan aviat com ho permetin les disponibilitats pressupostàries, la ubicació de serveis tècnics forestals a les comarques, a les quals ja és permanent la presència de la guarderia forestal, mitjançant la creació d'unitats tècniques comarcals. De fet, per vacants de personal tècnic produïdes a Catalunya des dels traspassos, està en tràmit la seva cobertura en un concurs estatal, i han fixat la residència d'aquests funcionaris en diferents poblacions fora de les capitals catalanes: Berga, Vic, la Seu d'Urgell, Viella i Ripoll.» Suposo, doncs, que aquestes poblacions no són poblacions que estiguin allunyades 150 quilòmetres de les masses forestals, com ha dit abans el Grup Socialista.

Finalment, em voldria referir al punt d); a mi em sembla que pretendre... No, i abans d'entrar en el punt d) s'ha parlat aquí també que no hi ha un esforç d'inversió. Bé, jo només voldria recordar una cosa. Fa uns dies, en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, del 10 de juny, s'ha publicat el Pla d'Obres i Serveis de la comarca d'Ordenacions i Explotacions dels Pallars. Si vostès miren el que aquí es dedica a la política forestal, veuran tota una sèrie d'inversions tipificades i quantificades, que sumen en total 666 500 000 pessetes. Com vostè sap molt bé, senyor Ganyet, la comarca d'ordenació dels Pallars comprèn 300 000 hectàrees; això dóna una inversió de 2 000 pessetes per hectàrea de superfície total, que si anem a la superfície forestal suposa una inversió per hectàrea superior a les 5 000 pessetes, que és el que en podríem dir una inversió pràcticament de tipus completament europea. Per tant, que no se'ns digui que la Generalitat no està fent un esforç inversor en matèria de política forestal.

Finalment, em voldria referir al punt d), que és la creació de l'escola tècnica de grau mitjà de Catalunya. Bé, vostè sap que hem creat l'Escola de Capacitació Professional, etcètera; nosaltres pensem que l'evolució d'aquesta escola ens pot portar molt bé cap aquest camí, dintre del que en podríem dir un ensenyament cíclic cap aquest camí de passar al pas següent, que és l'Escola Tècnica de Grau Mitjà. Però ens sembla que en aquest moment portar a través d'una Moció la creació d'una Escola Tècnica de Grau Mitjà que, com vostè sap, és una creació d'escola universitària que, per tant, necessita un dictamen de la Universitat Politècnica, i portar això aquí sense tenir aquest dictamen de la Universitat Politècnica sobre la necessitat d'aquesta escola, portar això sense saber l'opinió de la Conselleria d'Ensenyament, perquè per alguna cosa en l'Estatut se'ns diu que tenim competència plena en matèria d'ensenyament, em sembla que és una mica lleuger i una mica precipitat.

Jo no dic que aquesta Escola Tècnica de grau mitjà, però sí que li voldria recordar que, desgraciadament, la carrera d'enginyer de monts i la carrera d'ajudant de monts, que es deia abans i ara d'enginyer de grau tècnic, no ha tingut, diguéssim, més sortida que l'administrativa, i això fa que, fins i tot avui dia, no n'hi hagi més que una sola escola a tot Espanya.

I em sembla que el camí de crear una escola amb tota la despesa no és el camí que serviria per a solucionar aquest proble-

ma. Si se'ns parlés avui, per exemple, que tenim tres escoles de grau mitjà d'enginyers tècnics agrícoles, de reciclatges, com es va fer, per exemple, en el temps de la Mancomunitat amb en Prat de la Riba, de reciclatges en matèria de silvicultura per a així assolir ràpidament unes fites de tenir especialistes en aquest tema, ens semblaria una qüestió molt més lògica que no pas la d'anar a una creació d'una escola de grau mitjà que ni es justifica ni, de moment, no sembla que podia tenir altra sortida que la dels llocs de l'Administració, els quals serien, diguéssim, coberts ràpidament. I si volem tenir aquesta Administració, nosaltres, no és per aquest camí, car i costós, que ho hem de fer. Hem de proporcionar-nos aquests tècnics forestals.

Res més, moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula ara el Diputat presentant de la Moció, estrictament per a indicar l'opinió sobre l'esmena presentada.

El Sr. GANYET: Sí, senyor President, nosaltres acceptem l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Creiem que és complementària, i, per tant, proposem que sigui votada a continuació del punt e), és a dir, que sigui votada com a punt f). Creiem que, d'aquesta manera, es dóna més concreció, es dóna, fins i tot, una dada de presentació del que es demana de la Conselleria, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i això afavoreix els nostres objectius.

Creiem, d'altra banda, que el Consell Executiu, a través de les paraules del senyor Fonolleda, potser veu els arbres, però deixa de veure el bosc. Això és una llàstima quan estem parlant d'una situació crítica, als anys vuitanta, respecte a les masses forestals del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació la moció del Grup Socialista, tal com ha indicat el senyor Ganyet, és a dir, afegint després del punt e) el text de l'esmena proposada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, és a dir, que la moció ara tindria un nou punt, que seria el punt f), amb el text de l'esmena a la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que... (*El senyor Subirà i Claus s'aixeca per parlar.*) Sí?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Demanariem votació separada, si fos possible, del punt e).

El Sr. PRESIDENT: Del punt e)? D'acord. Aleshores, anem a votar primerament tot el text de la moció, incloent-hi, doncs, el punt f), que seria el de l'esmena, exceptuant-ne el punt e). És a dir, que votem el paràgraf introductori i els punts a), b), c), d) i el que seria el punt f).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text de la moció, tal com el senyor Ganyet ha indicat que es passava a votació, però amb l'excepció del punt e), que anem a votar seguidament, ha quedat aprovat per 44 vots a favor, 37 en contra i 2 abstencions.

I passem ara a votació el punt e).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt e), que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt e) de la moció ha quedat aprovat per 44 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial, presentada pel Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. El senyor Oliart té la paraula per a la defensa de la moció.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui, aquí, a casa nostra, els interessos dels llogaters d'habitatges de protecció oficial es troben administrativament pitjor tutelats que a la resta de l'Estat. Aquesta situació, com tots vostès ja saben, ha estat provocada per la interpretació que la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques ha fet de l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial de 1968, interpretació clarament favorable als propietaris, els quals s'han apressat a fer-la seva, atès que els permet d'obtenir uns augmentos de rendes dues i tres vegades més elevats.

Cal, doncs, senyores i senyors Diputats, que posem remei a aquesta situació injusta. Cal, en conseqüència, que el Parlament de Catalunya es pronunciï sobre la qüestió, i això per dues raons essencials: una, la primera, per estricta concordança amb l'esperit social que inspira tota la legislació dels habitatges emparats per l'Estat; l'altra, perquè així ho exigeixen el prestigi i la credibilitat que les nostres institucions d'autogovern han de merèixer.

Per tot això, el primer punt de la moció que proposem insta el Consell Executiu que unifiqui els seus criteris interpretatius de l'esmentat article 122 del Decret 2114/68, en el sentit de considerar com a primer mòdul de referència per al càlcul de l'augment de renda corresponent el mòdul vigent immediatament anterior al moment de la revisió.

Aprovar el text del primer punt significa, purament i simplement, retornar a la doctrina administrativa tradicional, la qual, mentre romangué unitària, va permetre l'aplicació homogènia d'uns criteris pràctics que van satisfer a tothom. Efectivament, durant més de deu anys, els criteris continguts en la nostra moció han estat aplicats de forma generalitzada i sense interrupció pels propietaris, i han estat acceptats sense problemes pels llogaters.

Prova d'aquestes afirmacions, senyores i senyors Diputats, és el fet que en un període de temps tan dilatat ningú no va sentir la necessitat de recórrer als tribunals. Ans al contrari, ha estat precisament en el moment de les vacil·lacions administratives quan els jutjats s'han vist plens de demandes de nous augmentos, situació a la qual —com es va plenament evidenciar en el decurs del debat de la corresponent interpellació— tant ha contribuït la circular 4/82 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

Ara bé, pel que fa a la resta de l'Estat, i tal com també ja es va dir, la nova Administració socialista, expressant una voluntat normalitzadora i protectora a la vegada, ja ha fet seva la interpretació, diguem-ne, històrica. Cal que la nostra Administració autonòmica faci el mateix, no per seguidisme polític sinó per simple congruència amb l'esperit de la Llei.

Però, tal com estan ara les coses, cal també reconèixer que l'aplicació sistemàtica d'uns mateixos criteris interpretatius ja no és possible d'assolir-los mitjançant l'exclusiva adopció de mesures administratives, sinó que la definitiva normalització passa també per les accions legislatives, accions legislatives que, en el cas que ens ocupa, han d'anar dirigides a atacar la causa primera, és a dir, a revisar una norma ambigua: l'article 122 del Decret 2114/68, la lletra de la qual no és concordant, com tothom reconeix, amb l'esperit general de la Llei que la conté.

És per això, senyores i senyors Diputats, que la moció que defenso recull també aquesta urgència, i, consegüentment, en el segon i darrer punts es constata la necessitat de revisar i d'adequar la dita norma.

En aquest ordre de coses, també és de justícia dir que l'Administració socialista de l'Estat és plenament conscient que l'actual desordre normatiu en què es troba immers el sector de l'habitatge exigeix una nova ordenació, ordenació que ha de ser global i sistemàtica.

Per aquest motiu, el Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme ha anunciat davant del Congrés de Diputats la presentació, a finals d'any, de dos projectes de llei: el d'una nova llei d'arrendaments urbans i el d'una llei de protecció pública de l'habitatge.

És d'esperar, doncs, que amb la col·laboració i la contribució de tots els Grups parlamentaris podrem disposar molt aviat d'una legislació moderna que materialitzi els dos principis bàsics que han de presidir la normativa sobre habitatges, és a dir, la seguretat jurídica de les parts i la funció i finalitat social de l'habitatge. Però —i mentre aquesta realitat no arriba—, seria molt convenient, senyores i senyors Diputats, que també nosaltres posem ordre al desordre administratiu actual. I posar ordre administratiu pel que fa a casa nostra significa que el Consell Executiu abandoni, com ja ha estat dit i demanat, la interpretació continguda en la circular 4/82 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, perquè aquesta interpretació —la del Consell Executiu— és pràcticament la literal. Atès que el mòdul de la qualificació definitiva i el mòdul vigent en el moment del contracte són, en la majoria dels casos, o bé el mateix o bé molt pròxims l'un de l'altre.

I això és així per la simple raó que aquests tipus d'habitatges —els de protecció oficial— són arrendats tot seguit després de la seva construcció, i que rarament solen canviar d'arrendataris en el decurs dels primers quinze o vint anys. Doncs bé, paradoxalment i per estrany que els sembli, senyores i senyors Diputats, els criteris literals són rebutjats en la mateixa circular 4/82, en afirmar que «el càlcul efectuat en relació amb el mòdul vigent en la data de la qualificació definitiva podria donar lloc,» —com així és— «en el decurs dels anys, a obtenir percentatges d'augment molt superiors als que afecten els habitatges no sotmesos a protecció oficial, i també als protegits pel règim establert en el Reial Decret-Llei del 31 d'octubre de 1978.» És a dir, que la circular 4/82 refusa per incongruent la interpretació literal, i acte següent ens en proposa una altra que, a la pràctica, és la mateixa.

Resumint, senyores i senyors Diputats, és clar que la revisió de rendes de lloguers de protecció oficial es fa prenent com a punt de referència el concepte de mòdul; és a dir, el valor tipus del cost d'execució per metre quadrat de l'habitatge, i és

també meridianament clar que el valor del mòdul fixat en l'augment per Ordre ministerial, ho és en funció de les variacions hagudes des de la fixació del mòdul immediatament anterior. És, doncs, la diferència entre aquests dos mòduls l'element determinant i essencial sobre el qual s'han de basar els possibles increments de renda. Així es va entendre des del primer moment, i així s'ha estat aplicant tants anys, fins que l'any passat van sorgir les conegudes vacil·lacions interpretatives.

Vacil·lacions interpretatives que no es comprenen, sobretot si es té en compte que, a més a més de tot el que ja ha estat dit, en el decurs d'aquests deu anys han quedat evidenciades dues coses importants: la primera, que la voluntat del legislador ha quedat nítidament afirmada, atès que les posteriors normes establertes no es fan gens de ressò del tenor literal de l'article 122 del Decret 2114/68. La segona, que uns i altres, propietaris i llogaters, varen construir i varen fer-se arrendataris sabent la forma en què s'aplicava l'article 122. És raonable suposar que les empreses varen calcular guanys i amortitzacions d'acord amb aquest factor conegut, i que els arrendataris varen acceptar les rendes inicials amb la confiança que els increments posteriors serien els mínims.

Sigui com sigui, senyores i senyors Diputats, la qüestió ara és que l'Administració central ha retornat als criteris que aquí defensem, i que l'Administració autonòmica, al contrari, advoca per una interpretació quasi literal, de què es dedueix l'afirmació que jo feia en el començament de la meua intervenció; és a dir, que avui, aquí, a casa nostra, els interessos dels llogaters d'habitatges de protecció oficial es troben administrativament pitjor tutelats que a la resta de l'Estat, i això és greu, i això és preocupant, i els ciutadans de Catalunya no ho entenen, i no ho entenen perquè volem i desitgem que les nostres institucions d'autogovern vetllin, més que cap altra, pels interessos de la majoria.

Aquesta Cambra, amb el seu vot favorable —que jo els demano, senyores i senyors Diputats— pot reconduir a una situació que mai no hauria hagut de produir-se. Desenes de milers de catalans així ho esperen.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que han presentat esmenes; en primer lloc, per ordre d'importància dels Grups, el Grup d'Esquerra Republicana.

Té la paraula el senyor Garreta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. GARRETA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el punt primer de la moció presentada insta el Consell Executiu a unificar els criteris interpretatius de la causa primera de les que l'article 122 del Decret 2114/1968, del 24 de juliol, del Reglament per a l'aplicació de la Llei sobre Habitatges de Protecció Oficial assenyalava com a determinant per a l'augment de la renda dels esmentats habitatges protegits.

L'esmentat article, textualment, diu el següent: «Las rentas de las viviendas de protección oficial podrán ser incrementadas por las causas que a continuación se numeran: primera, las cantidades fijadas en el contrato de arrendamiento, de acuerdo con lo establecido en las normas primera, segunda y tercera del artículo 120 de este Reglamento, se podrán aumentar a partir de la fecha de la cédula de calificación definiti-

va, en la cuantía que resulte de aplicar a tales cantidades la cuarta parte del porcentaje de aumento que exista entre el módulo vigente en la fecha de calificación y el que lo esté cuando la revisión proceda». L'article, al meu entendre, a l'entendre d'una persona no excessivament versada en temes jurídics, és clar i no es presta a aquesta sèrie d'interpretacions que de cap manera no es poden justificar.

Repeteix el darrer paràgraf: «En la cuarta parte del aumento que exista entre el módulo vigente en la fecha de la calificación...». Malgrat això, pràcticament durant deu anys, el criteri del Ministerio de la Vivienda, avui, d'Obres Públiques i Urbanisme, expressat a través de les Delegacions Provincials, ha estat diferent del que es dedueix de la lectura del precepte esmentat, que en les diferents circulars d'aquest Ministeri es denominava una interpretació «exclusivamente gramatical», interpretació que podríem denominar «política», entre cometes, que consistia a prendre com a punt de comparació entre el nou mòdul que provoca l'augment i l'immediatament anterior, i no el vigent en el moment de produir-se la qualificació definitiva.

La interpretació evidentment desviada del text legal es prenia amb la mateixa direcció, amb la mateixa intenció que avui ens proposa la moció que estem debatent. La diferència en l'import de la renda dels lloguers, calculada d'una o una altra manera, és insignificant els primers anys, però substancial a mesura que aquests passen. Per donar un exemple: un habitatge llogat l'any 75 per un lloguer de 7 722 pessetes, actualment, l'any 1983, pujaria el lloguer 10 593 pessetes, si les actualitzacions es fessin d'acord amb aquest criteri polític, i 12 172 si s'haguessin fet aplicant el que clarament per a mi diu el text legal. És a dir, la diferència seria exactament de 1 579 pessetes, no actualment de dues o tres vegades, com acaba de dir el Diputat senyor Oliart. El que és cert és que si aquesta protecció, la fem en vint-i-cinc anys —no en vuit, com hem quedat de fer-la—, la diferència es podria transformar en la respectable quantitat de 55 982 pessetes, perquè correspondria a un tipus de renda que valdria, en total, unes 19 000 pessetes contra unes 75 000.

El 5 d'octubre de 1982, la Subdirecció General de Estudios y Planificación va trametre un escrit a les Delegacions de l'Habitatge manifestant que la interpretació correcta de l'article 122 del Reglament era la que referia l'augment a la quarta part del percentatge de diferència entre el mòdul vigent en la data de la qualificació definitiva i el que estigués quan la revisió procedís. En el mateix sentit es va pronunciar la circular —que el senyor Oliart ha esmentat com a generadora de tota aquesta problemàtica— de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme, que vingué a resoldre fonamentalment el problema que el repetidament esmentat article 122 presentava en els casos d'habitatges que van obtenir la seva qualificació definitiva en uns moments en què no hi havia establert el mòdul tipus, i els casos dels contractes de lloguers efectuats en dates més properes a la de la qualificació —segons les ocupacions—, que, si s'aplicava el text estricte de la Llei, els llogaters haurien resultat notablement —i jo afegiria que injustament— perjudicats. L'esmentada circular de la Conselleria referia la comparació, una altra vegada, a l'origen, al mòdul vigent, la comparació de l'origen amb el mòdul vigent en el moment de concertar-se l'arrendament.

ment, el mòdul vigent llavors de la qualificació definitiva. I això afavoria, evidentment, els casos de la gent que llogava els habitatges, no pas cases noves sinó cases que s'havien ocupat diverses vegades.

Aquesta interpretació de la Conselleria, en els casos que els arrendaments —això que va dir el senyor Oliart— s'haguessin produït en el moment que haguessin estat les primeres ocupacions, donava els mateixos resultats amb costos de rendes que la interpretació literal del precepte.

En tot aquest reguitzell d'interpretacions i contrainterpretacions, la circular número 7, de l'Institut per a la Promoció Pública de l'Habitatge va reblar el clau tornant a la interpretació primitiva, en dir, després d'una llarga exposició: «Por consiguiente, y en virtud de lo anteriormente expuesto, procedo a interpretar el artículo 122 de la forma siguiente: Primero, cuantificar el incremento calculado, la cuarta parte del aumento experimentado entre el módulo vigente, en el aumento de la revisión, y el módulo vigente inmediatamente anterior; aplicar el incremento a la última red resultante. Esta interpretación debe aplicarse por todas las unidades dependientes de esta Dirección General...», etcètera.

Si el primer punt de la moció s'aproves, tal com ha estat presentat, un cop més incidiríem en aquest joc d'interpretacions els efectes negatius de les quals, entre la població afectada, no cal tractar per la seva evidència. És evident que aquestes circulars tan sols poden tenir efectes interns, efectes virtuals interns entre els diferents Departaments de l'Administració, i que l'únic que fan és donar una trista imatge d'irresponsabilitat de l'Administració, al mateix temps que provoquen una inadmissible inseguretat jurídica entre els afectats. L'article 123 del Reglament també és clar quan estableix el procediment que s'ha de seguir per a augmentar, per a dirimir les diferències que hi hagi per qüestió de les rendes de lloguers entre els llogaters i els propietaris. Els el llegiré: «El procedimiento para llevar a efecto los incrementos de renta a que se refiere el artículo anterior será el establecido al respecto en la vigente Ley de Arrendamientos» —i aquí voldria fer un apartat per a dir que en la Llei d'Arrendaments Urbans actualment vigent, els articles 101, 120 i concordants exigeixen notificació per part de l'arrendador, delegació de la proposta i les seves causes, acceptació o delegació de l'increment pel llogater, dret del llogater a revisió, si la quantitat girada fos superior a l'autoritzada i, el que és més important, aquí està reflectit a l'article 123, que és competència en aquests casos de la jurisdicció dels tribunals ordinaris.

És a dir, ni el MOPU ni la Conselleria no tenen competències per a intervenir en les diferències que es produeixin pels increments de renda; són els tribunals que ho ha de dirimir. És per això, per considerar que el nostre Executiu no té competències per a intervenir en aquests litigis que, si la moció s'aproves, l'únic que s'aconseguiria és comptar amb una altra interpretació, sense cap particularitat jurídica davant els tribunals ordinaris, que són els legalment competents, i, el que és més important, que en cap cas aquest Parlament no pot donar a l'Executiu un mandat d'interpretar un precepte legal contrari al que de la seva lectura es desprèn.

És per això que Esquerra Republicana ha proposat la supressió del punt 1 de la moció que es demana.

Considerem, en canvi, urgent una reconsideració legal del

tema, de l'augment de les rendes dels lloguers. Si aquest Parlament tingués les competències escaients proposaríem una revisió immediata de tota la legislació d'habitatges de protecció oficial. Malauradament, el Decret 59/1981, del 9 de gener, de traspàs de les competències en matèria d'urbanisme i habitatge, en l'apartat B.2.a) diu: «l'exercici de les competències referents a la qualificació de vivendes de protecció oficial, de l'Estat, de promoció privada, s'exercitarà per la Generalitat mitjançant l'aplicació de la Llei estatal». És a dir, que queda clar que no tenim competències per a fer el que és propi d'aquest Parlament: legislar. No instar l'Executiu a adoptar inútils —i recalco l'«inútils»— mesures per a unificar criteris interpretatius contraris a la pròpia norma, sobre els quals, a més a més, no tenim competències.

És per això que abonem el punt segon de la moció, adequadament modificat, per fer-lo congruent amb la supressió del primer punt, en el sentit d'instar que, mitjançant la corresponent legislació, arribés al sistema d'increment de rendes dels lloguers —i aquí crec que és important— tant dels que corresponen a immobles acollits als beneficis de la protecció oficial com als de renda lliure, per tal que es corregeixin les evidents situacions d'injustícia actuals, que afecten tant els propietaris, en alguns casos, com, en uns altres, els llogaters.

Considerem que la legislació actual és obsoleta, generadora d'una injustícia social i responsable de la situació; que el problema d'accés a l'habitatge, avui, a Espanya, a l'Estat espanyol, no té cap paral·lel amb cap Estat del món occidental. La mateixa política de contribució de lloguers ha aconseguit fer, pràcticament, desaparèixer del mercat immobiliari els immobles de lloguer; s'ha obligat, injustament, la majoria de la població a l'adquisició de l'habitatge, perjudicant, com és evident, els més joves i de rendes més baixes, i s'ha obstruït —i també crec que és evident— el procés de realització dels centres urbans. És per això que proposem a aquest Parlament que es constati la necessitat de revisar la política de renda dels habitatges i ens alegrem que la iniciativa de reformar la Llei d'Arrendaments Urbans, actualment l'hagi anunciada que la prendria el Govern.

Voldríem que aquesta Llei fos una Llei justa, i que fos no falsament proteccionista, com ha estat fins ara, sinó socialment avançada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'altre Grup esmenant és el Grup de Convergència i Unió. En nom d'aquest Grup té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena a aquesta moció, sobretot per un motiu: el senyor Oliart proposa que es voti una proposta sobre la base de la qual el Consell Executiu unifiqui la interpretació de l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial, d'acord amb uns criteris que no són determinats en el Decret. Això vol dir, pràcticament, que es faci una circular dient que l'article 122 del Decret 2.1/1968 concreta uns aspectes quan realment no ho fa amb claredat. Que aquesta Cambra faci una cosa així, això no és correcte ni políticament, ni tècnicament. Si el Reglament no és prou clar, el que cal és corregir-lo, si no tenim competències per a fer-ho, perquè el Decret de transferències no ens en dona per a modificar el

Decret, no amaguem el cap sota l'ala i reclamem, en tot cas, que el modifiqui qui ho pot fer. Quan un Decret no és clar i dóna lloc que corrin circulars interpretatives contradictòries, malament rai. El senyor Oliart no pot demanar a aquesta Cambra que es faci una trampa interpretativa a qui no correspon, quan el que cal és que es concreti amb tota claredat, en el Reglament, la normativa de revisió de rendes dels habitatges de protecció oficial. Una altra cosa és la nostra disposició que els interessos dels llogaters siguin protegits, com també a fer aplicar estrictament la normativa de revisions quan l'Administració que té competència per a fer-ho s'hagi definit. El nostre Grup defensarà, sempre que sigui possible, l'existència d'habitatges de lloguer, per tal que no sigui forçosament necessari haver d'adquirir-los, hipotecant així les rendes familiars durant un període molt llarg de temps.

Volem que això sigui possible i que els drets dels llogaters també siguin protegits, fins a tal punt que la mateixa Direcció General d'Habitatges està disposada a reestudiar el sistema de revisió de lloguers, sempre, però, quan l'Administració competent es defineixi. Per això cal que existeixi un Reglament clar, i és en aquest sentit que hem presentat l'esmena que diu: «El Parlament insta el Consell Executiu que es dirigeixi a l'Administració central per tal que es revisi l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial, als efectes de clarificar el text, evitant la greu problemàtica que fins ara ha generat la seva aplicació.»

Per això, senyores i senyors Diputats, nosaltres votarem en contra del punt primer de la moció, en tant que proposa fer una funció que no correspon a aquesta Cambra perquè no tenim competència per a fer-ho, i, en tot cas, votariem favorablement si el Grup Socialista incorporés l'esmena que hem proposat, o bé una de similar.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no han participat en el debat, en primer lloc el Grup de Centristes. Té la paraula, en nom del Grup de Centristes, el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas y señores Diputados. Nuestro Grupo intervendrá brevisísimamente para indicar que comprendemos perfectamente, en cuanto a las discusiones que se han planteado, el objetivo de la moción presentada por el Grupo Socialista. No obstante, desde el punto de vista jurídico su contenido puede plantear algunas deficiencias que han sido expuestas, a nuestro modo de ver, de una manera muy bien orientada, por el Grupo de Esquerra Republicana de Catalunya, en este sentido, y por cuanto sus argumentaciones nos parecen absolutamente coherentes, desde el punto de vista legal, nosotros esperamos que se pudiera aceptar, por parte del Grupo proponente de la moción, las enmiendas presentadas por el Grupo d'Esquerra Republicana de Catalunya, o unas semejantes, que quedase el texto de una manera semejante, y en este sentido nosotros votaríamos probablemente a la moción presentada por el Grupo Socialista.

Muchas gracias, muy Honorable señor Presidente; muchas gracias, señores Diputados, señoras Diputadas.

El Sr. PRESIDENT: El Grup del Partit Socialista Unificat, crec que no desitja intervenir.

Passem, doncs, a la nova intervenció del Diputat presentant de la moció per indicar si accepta totalment o parcialment les esmenes. El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, més enllà de les paraules hi ha els fets, i els fets són, en aquest cas, les esmenes presentades per escrit en el termini que marca el Reglament. Si de veritat s'assumeixen, pel Grup de Convergència i Unió, els criteris continguts en la nostra moció, podria haver presentat aquest Grup un text alternatiu que obviés a la fórmula no volguda; hi ha hagut quinze dies per a fer-ho. D'altra banda, si el Consell Executiu té la mateixa voluntat, l'hauria pogut expressar, per exemple, en el decurs del debat de la interpellació.

Ara em referiré a les esmenes en concret. L'esmena de Convergència i Unió: pel que fa a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, haig de dir que no l'acceptem per les raons següents. Suposa la supressió de la totalitat del nostre primer punt, la qual cosa significa que, ni més ni menys, el Govern de Convergència i Unió pensa continuar amb la seva pròpia interpretació, la continguda en la circular 4/82, tan favorable als propietaris com la pràctica està demostrant. El Grup de Convergència i Unió ens diu també que cal clarificar l'article 122. Completament d'acord, senyor Massó, però, en quin sentit volen que sigui revisat? Perquè si fos cert que vostès assumeixen els criteris de la moció seria una incongruència per la seva part defensar una doctrina que el Govern al qual vostès donen suport no aplica aquí, i, finalment, l'esmena de Convergència i Unió ens ve a dir que la millor manera de revisar l'article 122 és per la via del decret. Nosaltres, al contrari,ensem que cal utilitzar la via que podríem denominar legislativa plena, és a dir, mitjançant l'elaboració de Lleis completes que ordenin un sector, el de l'habitatge, tan necessitat d'endrecament.

Quant a les esmenes d'Esquerra Republicana, pel que fa a l'esmena de supressió de tot el primer punt, no la podem assumir per motius ben obvis, i en relació amb l'esmena al segon punt, constatem que ve a dir el mateix que el nostre text, per això, senyor Garreta, permeti'm que li digui que és una evident contradicció, atès que si el Grup d'Esquerra Republicana considera que cal variar el famós article 122 del Decret 2114/82, segons criteris de justícia, diuen vostès, no entenem per què aquest Grup demana la supressió del primer punt, on precisament aquests criteris de justícia s'expressen de manera més concreta, i on proposa d'aplicar-los aquí a Catalunya immediatament, tal com administrativament s'estan aplicant a la resta de l'Estat, i a l'espera de la revisió legislativa. En els motius d'aquestes posicions i d'aquestes contradiccions jo no entraré perquè no és el moment de fer-ho, entre altres coses perquè el Reglament no m'ho permet, però sí que haig de dir que excusar-se darrera de l'argument que el Parlament no ha d'entrar en aquestes qüestions, això, senyores i senyors Diputats, no és de rebut. El Parlament de Catalunya és una Cambra sobirana, la màxima expressió de la voluntat del nostre poble; cap situació existent no li pot ser aliena, i menys quan s'ha creat una situació d'indefensió d'un sector important de la població, a causa, en bona mesura, d'una actuació errònia del Consell Executiu. El desprestigi de la institució, en tot cas, naixeria del fet contrari, de no preocupar-se de cercar solucions als problemes. El Parlament també té una funció de con-

trol de l'Executiu. Si el Consell Executiu cursa una circular donant una interpretació, la seva, sobre una norma ambigua, el Parlament, amb més motiu, pot considerar que aquesta interpretació no és la més adequada. Sobretot si, com en aquest cas, primer, no existeixen tantes sentències del Tribunal Superior que hagi dilucidat, definitivament, la qüestió, i, segon, la interpretació de l'Executiu s'aporta com a prova, precisament, als Tribunals que han de sentenciar sobre el tema.

Per acabar el tema, dir que el Parlament de Catalunya ha dictat en nombroses ocasions resolucions que obligaven a fer una determinada interpretació de les lleis, perquè les lleis, a més a més de la interpretació literal, tenen altres lectures, i mentre no existeixi una interpretació unívoca és totalment legítim de fer-ne la lectura més adequada als criteris històrics, socials i polítics del moment. Per tant, senyor President, li prego que sotmeti a votació el text que nosaltres hem presentat de la moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Tal com acaba de dir el senyor Oliart, anem a sotmetre a votació el text de la moció tal com havia estat presentat, sense cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text de la moció ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia que és la interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya, que formularà el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per comptes del Diputat senyor Antoni Lucchetti, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha designat el Diputat senyor Ribó. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres el 15 d'abril de 1983 presentarem una interpellació al Parlament de Catalunya amoïnats per la situació i l'evolució d'una part molt important del sector financer de Catalunya. Val a dir que avui el preàmbul d'aquesta interpellació és un pèl desfasat, però potser encara major interès per parlar sobre la pregunta i el contingut polític de l'actuació del Consell Executiu amb referència a la pregunta. El tema és important pel volum i per la transcendència del que significa per a l'economia a Catalunya, pel que significa el sector financer i industrial, pel que significa per a l'autonomia i la catalanitat de les decisions econòmiques, pel que significa per a l'estabilitat de prop de 50 000 llocs de treball —si sumem els que estan directament i indirectament afectats— i pel que significa que avui ja estiguem a, aproximadament, 280 000 milions de pessetes de diner públic invertits en tota aquesta qüestió. Però un tema tan important, paradoxalment, sembla clandestí; és un tema que per a les institucions de Catalunya és un tema que no existeix, és un tema que aparentment és ignorat pel Consell Executiu i és un tema que s'ha segrestat del control parlamentari. Se'n parla als passadissos, hi ha rumors, rumors

de vegades sensacionalistes, confidències de darrera hora; hi ha qui practica la tàctica de l'estruç sobre aquest tema i hi ha qui la practica des de les més altes instàncies de les institucions de Catalunya. Però un tema important i clandestí incideix de ple en el futur del Govern de Catalunya. També en el pla de rumors i en el pla dels passadissos, hi ha moltes cavil·lacions sobre l'any 84 lligades a com pot evolucionar aquesta qüestió, i en aquest sentit s'implica, i de quina manera, la Presidència de la Generalitat.

Nosaltres volem fer una mica d'història, senyors del Consell Executiu, perquè volem agafar el nostre paper, el paper de parlamentaris, el paper de control, i voldríem que vostès agafessin el seu paper, el paper de Govern, el paper de la decisió, el paper de les opcions concretes en cada moment. Nosaltres com a parlamentaris, en la funció de control, els recordem una mica alguns dels fets que van a l'entorn d'aquesta qüestió. El 17 de juny de 1982, i pel fet que, entre altres coses, a Televisió Espanyola s'havia donat una nota al *Telediario* sobre la crisi d'aquest grup bancari, en concret del grup bancari Catalana, que, suposo, tothom sap a què m'estava referint, el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, aleshores el senyor Ramon Trias Fargas —i és la segona vegada que citem aquest text en aquesta Tribuna—, treu una nota que diu: «Como Consejero de Economía y Finanzas de la Generalitat considero conveniente desmentir los muchos comentarios que en los últimos días han circulado en torno a Banca Catalana y su grupo de bancos.

Con ello debe de ponerse punto final a las especulaciones informativas —ho repeteixo—, con ello debe de ponerse punto final a las especulaciones informativas y, por lo que a esta Consejería corresponde, tranquilizar a la opinión pública sobre la solvencia del sistema bancario en Cataluña.»

Nosaltres, d'immediat, el 28 de juny del 82, el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del nostre Grup parlamentari, presentà una pregunta per a ser contestada oralment —que per raons de defectes de forma ho fou per escrit—, demanant informació sobre quines competències i sobre quines bases el Conseller d'Economia i Finances havia publicat aquesta nota. Ens temíem que s'havia pres un compromís institucional molt agosarat, que o bé significava una ignorància supina del tema o un afany de cobrir un afer determinat, i amb una forma que no s'havia practicat en altres casos similars. I ara, a distància d'aquesta nota, podem dir que aquesta nota era una manifesta instrumentalització de la Conselleria d'Economia i Finances.

El 21 de setembre de 1982, en el debat de política general, vam demanar al mateix President de la Generalitat de Catalunya, que havia dedicat cinquanta minuts del seu discurs a analitzar el sector financer de Catalunya, que no havia pronunciat una sola paraula sobre la crisi d'aquest grup i la seva incidència en les finances i en la indústria de Catalunya, quan ja s'havia publicat la primera nota del Banc d'Espanya que deia que «se aseguraban los depósitos del grupo de Catalana», que volia dir, per als que ho entenen i saben d'economia, que un efecte bancari del grup no valia res si no tenia res si no tenia darrera el suport del Banc d'Espanya. Doncs bé, ja havent-se publicat aquesta nota, li demanàvem al President de la Generalitat, amb una legítima preocupació: què sap el Govern de la Generalitat sobre aquest afer? Com interpreta la nota del Banc d'Espanya? Quines garanties hi ha per a nivells de llocs de tre-

ball, que es podien perdre si passava a l'UVI algun dels bancs, com, per exemple, el BIC? Què passaria amb l'estalvi i amb els accionistes? El President de la Generalitat ens contesta —i permetin-me, senyors Diputats i senyores Diputades, que ho llegeixi—, ens contesta a aquestes preguntes, primer, que es tracta, sens dubte, del primer grup bancari i del primer grup industrial —malauradament, es tractava del primer grup bancari i del primer grup industrial— del país. «Ja fa anys —diu ell— que no he tingut intervenció en l'afer, malgrat que sempre sóc presentat com el més directe responsable.» Però diu: «Des de tots els punts de vista, i des del punt de vista del Govern de la Generalitat, que, naturalment, ha de tenir una preocupació per una entitat que no solament és el primer grup bancari, sinó que és el primer grup industrial del país, ho repeteixo ara i ho repeteixo, dic, amb tota la solemnitat del meu càrrec i de la importància de l'afer, que si algun dia es donen circumstàncies que facin necessari, cosa que afortunadament avui no és el cas, que es parli d'aquest tema aquí, en parlarem; es prou important». 22 de setembre de 1982. Parlar del primer grup bancari, amb la natural preocupació del Govern —diu ell— i amb la solemnitat del seu càrrec, no passa res. La natural preocupació del Govern, senyors del Govern, era una mica atrevida quan els efectes bancaris de Catalunya no valien res i tenien darrera el suport del Banc d'Espanya perquè no valien res; quan s'estava enfonsant un grup i quan, sembla —i per això es fa una interpellació— que no hi havia intervenció del Consell Executiu. Quan els accionistes poques setmanes després —pregunta que fèiem nosaltres— van veure reduït el valor de les seves accions a una pesseta, de nou preguntem: és ignorància? Com ho qualifiquem? Nosaltres ens atrevim a dir que tots els indicis apunten al fet que el President de la Generalitat va enganyar el Parlament de Catalunya. I això a qualsevol país de democràcia liberal normal hauria significat la dimissió d'un càrrec institucional com aquest.

Setmanes després, poques setmanes després, passa tot el grup al Fons de Garantia Bancària, i mesos després estem —i permetin-me també que ho digui en termes oficials, que ho digui amb paraules d'un dels personatges que ha jugat un paper més important en tota aquesta història, el senyor Ruiz de Alda— en la següent situació: «A Catalana ha arribat, per absorció directa de pèrdues: 7 900 milions de pessetes. Per compra d'actius —han arribat diners del Fons de Garantia Bancària—: 84 000 i escaig milions. Per a préstecs a deu anys sense interès —repeteixo i subratllo, sense interès—: 35 650 milions. Dins de la compra d'actius s'absorbeixen pèrdues implícites que sobrepassen —estic llegint el discurs del senyor Ruiz de Alda— els 65 000 milions de pessetes. Per a una ampliació de capital: 15 334 milions. Un altre préstec del Banc d'Espanya de 125 350 milions de pessetes.» O sigui, suma tot això més de 270 000 milions de diner públic, de diner del contribuent en el seu 90% —i això es pot demostrar amb xifres concretes del Fons—, en un moment de pèrdua de l'accionariat, dràstica, en un moment en què el mateix Banc d'Espanya anuncia que el sobredimensionament del grup, en un moment de crisi, significarà segurament la pèrdua de llocs de treball, valorada aproximadament en un terç dels llocs de treball —deixem ja ara els indirectes, emprarem una pregunta en aquesta mateixa sessió, feta pel Diputat senyor Lucchetti, sobre les participades i la relació de les empreses amb el grup

bancari. Per tant, estem davant d'un seriosíssim problema de l'economia de Catalunya, avui ja molt més gruixut que quan fèiem preguntes orals o per escrit, o quan fèiem preguntes a la tribuna; molt més seriós. I ens sembla que no és gaire atrevit, que no és gaire impertinent demanar, com fem en la interpellació, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el sector financer de Catalunya per tal de garantir la defensa dels nostres interessos, dels interessos nacionals.

Si més no, una informació que, ho repetim, no tenim com a Parlament, una informació que el President de la Generalitat en persona es va comprometre a donar fa unes setmanes, i ho va anunciar en roda de premsa —potser molt tard, però ho va anunciar—, i continuem en el més absolut silenci. Silenci sobre un sector financer tan important, sobre un tema que nosaltres sempre, des de les eleccions del 80 fins avui, hem defensat: calia empènyer, impulsar la construcció d'un sector financer a Catalunya, favorable a nosaltres, l'existència d'un sector financer autonòmic. Sembla que no podrà ser privat, sembla que no hi ha iniciativa privada adequada per a crear-lo; doncs, un sector públic, i conscients de la importància que té aquest tema —ho repetim— per al futur del Govern a Catalunya.

És en aquest sentit que hem presentat aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pel que fa referència a la resposta estricta a la interpellació de quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el sector financer a Catalunya per tal de garantir la defensa dels interessos nacionals, em plau contestar-li, senyor Ribó, el següent. Després entraré, doncs, a contestar, si de cas en el torn de rèplica, més directament algunes de les observacions que vostè ha fet. Però pel que fa referència —i em penso que és important— al que és la posició del Consell Executiu, el que el Consell Executiu vol fer i farà pel que fa referència a la defensa dels interessos nacionals de Catalunya i del manteniment d'un sistema financer autònom, em plau dir-li el següent.

Primer punt. Certament, i vostè ho sap molt bé, l'Estatut de Catalunya assenyala les competències que corresponen a la Generalitat de Catalunya sobre el sistema financer d'una manera genèrica en l'article 10.1, que estableix que correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució d'unes matèries, entre les quals hi ha l'ordenació del crèdit, la banca i les assegurances en el marc de la legislació bàsica de l'Estat. D'una manera més específica, l'article 12.1 atorga a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de les institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial, i Caixes d'Estalvis, si bé d'acord amb les bases d'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària sobre l'ordenació del crèdit, la banca i les assegurances, i sobre les bases de la planificació general de l'entitat econòmica. Les possibilitats d'una política pròpia de la Generalitat en relació amb les institucions financeres, que actuen a Catalunya, estan, doncs, limitades per la legislació general de l'Estat, i ha estat sempre voluntat del Consell Executiu respectar en tot moment l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat,

perquè és competència exclusiva de l'Administració central situar totes les iniciatives en un terreny de cooperació i racionalitat econòmica.

De tota manera, i amb la mateixa preocupació que anima el Grup del PSUC, històricament, i situant-nos per sobre del fet gravíssim que vostè ha plantejat aquí del grup Banca Catalana, i actuant el Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya, amb les possibilitats que té la Generalitat, vull recordar la regulació del sistema financer en el marc de l'Estatut que el Consell Executiu va publicar amb el Decret 145/80, del 25 d'agost, de la Conselleria d'Economia i Finances, sobre la regulació de les caixes d'Estalvis. Aquesta regulació fou substituïda, si vostès ho recorden, posteriorment, pel Decret de la Generalitat 303/80, del 29 de desembre, posant així fi a un conflicte de competències que es va produir entre el Govern de l'Estat i la Generalitat. He de recordar aquí que a partir d'aquest decret la Generalitat exerceix un conjunt de competències importants sobre les caixes amb la seu social a Catalunya. La Generalitat, en efecte, té atribucions en els aspectes organitzatius i de control de les caixes, creació de noves caixes, fusions, control de les normes d'expansió, òrgans de govern, coordinació d'obres socials, etcètera, i té facultats també quant a la quantificació dels valors computables en el coeficient d'inversió obligatòria en els fons públics.

Heus aquí, doncs, una primera i important manifestació de la voluntat decidida del Consell Executiu de dur a terme una política de capteniment en defensa dels interessos nacionals de Catalunya. Aquests propòsits del Consell Executiu en relació amb el sistema financer, per tal de defensar els interessos nacionals, continuen plenament actius en l'àmbit en què la Generalitat té competències exclusives, és a dir, especialment en les institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial, i Caixes d'estalvis. I en aquest camp cal anunciar —o vostès ho poden haver llegit ja en els mitjans de comunicació—, l'aprovació, en la darrera sessió de treball del Consell Executiu, del dia 23 de juny, d'un decret d'aplicació a totes les cooperatives de crèdit i Caixes rurals que tinguin el seu domicili social a Catalunya, d'acord amb el que faculta l'article 2 de la Llei 4/83, del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya, aprovada per aquest Parlament. Aquest decret regula la constitució, la inscripció de creació, la fusió o absorció, els canvis de domicili o modificacions d'estatut de cooperatives de crèdit i Caixes rurals; estableix els mecanismes de designació dels òrgans rectors, controla l'expansió i obertura de noves oficines, determina el risc creditici i les seves garanties i, finalment, proporciona les bases per a un seguiment de la gestió i subvenció financera d'aquestes entitats creditícies.

Em plau també poder comunicar a vostè, senyor Ribó, i al seu Grup, i a tot el Parlament, que la Conselleria d'Economia i Finances impulsarà la creació de la Caixa rural de Catalunya, en compliment de la resolució 88/I.2 del Parlament de Catalunya, sobre política agrària, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 24 de març de 1983.

Certament, també, en la línia de preocupació que té el seu Grup, senyor Ribó, i que comparteix tota la Cambra, i en la línia aquesta de garantir la defensa dels interessos nacionals pel que fa referència al sector financer, el Consell Executiu pensa estudiar també detingudament, en un termini immediat, l'assumpció de noves competències de desenvolupament

i/o d'execució sobre el mercat de valors i altres sectors del sistema financer, sempre de forma coordinada amb l'Administració central.

La Conselleria d'Economia i Finances pensa proposar una Llei que adequi els òrgans de govern de les caixes amb seu social a Catalunya a llur definició com a institucions financeres al servei de l'economia catalana. Aquest Projecte de Llei d'ordenació tècnica de les caixes d'estalvis contemplarà la definició jurídica de les caixes, regularà el funcionament dels seus òrgans de govern, establirà la composició de la representació de les institucions públiques a les caixes i, finalment, presidirà la imprescindible coordinació entre la política econòmica general de les caixes i la política econòmica de la Generalitat, sense que això sigui incompatible amb la política monetària i financera de l'Estat.

La Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat durà a terme converses amb el Ministeri d'Economia a fi de coordinar les noves disposicions que el Govern de l'Estat està preparant i que aquestes facin una referència a la territorialitat de les caixes i a la seva actitud de servei a les Comunitats Autònomes representades pels seus òrgans de govern.

Penso també que, en la mateixa línia de garantir la defensa d'aquests interessos nacionals, dels quals vostè fa esment en la seva interpellació, de fet, la Conselleria d'Economia i Finances, pensa convocar pròximament el Consell Assessor del Crèdit de la Generalitat, creat pel Decret 111/80, i, tot procedint a un redimensionament d'aquest Consell —tema que crec que ha estat de preocupació del seu Grup i d'altres Grups—, tot, ho repeteixo, procedint a un redimensionament d'aquest Consell, encomanar-li amb tota urgència un disseny de regulació profunda del sistema financer a Catalunya, segons les potencialitats que contempla l'Estatut. Com a Conseller d'Economia i Finances li puc assegurar que anirem a fons en tot allò que suposi augment de l'aptitud financera de Catalunya.

I és per això, en aquesta línia d'anar fins allà on es pugui, fins al sostre màxim assenyalat per l'Estatut de Catalunya, que vull anunciar-li també —i suposo que donarà satisfacció a la seva preocupació, que en el fons està motivada, com vostè substancia també en la interpellació que es fa, per defensar els interessos nacionals de Catalunya i no per altres motius— la futura creació d'un Institut Català de Crèdit Oficial en el marc territorial del Principat. En diferents etapes autonòmiques, Catalunya ha tingut una certa tradició de l'establiment d'institucions financeres públiques. Recordem la Caixa del Crèdit Comunal, fundada durant la Mancomunitat, i la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu de la Generalitat de Catalunya, creada per Llei del 12 d'agost de 1933 per aquest Parlament. Ara, nosaltres posem l'accent en la creació d'un Institut de Crèdit que tindrà per objecte controlar, de forma subsidiària amb el Banc d'Espanya, l'origen i l'ús dels fons monetaris a Catalunya.

En resum, per tant, contestant el que és el text escrit de la seva interpellació, senyor Ribó, els propòsits del capteniment del Consell Executiu en relació amb el sector financer a Catalunya per tal de garantir la defensa dels seus interessos nacionals són els següents:

Primer: crear l'Institut Català del Crèdit.

Segon: preparar un projecte de llei d'ordenació tècnica de les caixes d'estalvis.

Tercer: acomplir la Resolució del Parlament de Catalunya sobre el Projecte de Llei de creació de la Caixa Rural de Catalunya.

Quart: potenciar el paper del Consell Assessor de Crèdit de la Generalitat.

Jo crec que en això, senyor Ribó —si no fos per l'extrema cortesia parlamentària amb què vostè i jo sempre hem tractat els temes donaria resposta literal—, si vostè m'ho permet, al que ha estat la seva interpellació al Consell Executiu, sobre quins són els propòsits del Consell Executiu en relació amb el sistema financer de Catalunya per tal de garantir la defensa dels interessos nacionals, són aquests quatre punts. Però és evident que en la seva interpellació, en el moment de formular-la aquí, vostè també ha fet algunes manifestacions, ha expressat alguns temors, ha expressat algunes crítiques i ha expressat algunes inquietuds, algunes de les quals són compartides pel Conseller d'Economia i Finances que ara els parla.

En primer lloc, senyor Ribó, sí que li vull dir una cosa, aclarint alguns conceptes. Quan no es parla dels temes, els temes són clandestins o són segrestats del control parlamentari; quan se'n parla, aleshores és una instrumentalització de la Conselleria o del Govern, quan es parla dels temes. Hi ha uns moments en què es fa el silenci i llavors són clandestins, i, quan no són clandestins i en parlem, aleshores manipulem.

Senyor Ribó, sobre els temes que tinc apuntats, abusant una vegada més —com vaig fer ahir en la resposta— de la benevolència del senyor President... Vostè ha tocat aquests temes, que jo he anat apuntant; si me n'he descuidat algun, ja m'ho dirà.

En relació amb els temes de les manifestacions bé de l'Honorable ex-Conseller d'Economia i Finances, senyor Ramon Trias Fargas, bé del Molt Honorable President de la Generalitat. Bé, jo li haig de recordar la primera declaració després del comunicat del dia 11 de juny de 1982, en la qual es desmentia una notícia, dient que no tenien fonament els rumors en relació amb una possible suspensió de pagaments de Banca Catalana; aquest primer comunicat és un comunicat de l'autoritat monetària, és un comunicat del Banc d'Espanya. I, per tant, pel que fa referència a les declaracions del senyor Ramon Trias Fargas, sempre —i si ens allarguem després, en el torn de rèplica, li puc tornar a llegir les Ponències—, totes elles fan referència a un primer comunicat del Banc d'Espanya, tant aquestes que vostè ha assenyalat del dia 18 de juny —si no recordo malament la data que vostè ha dit— com les del 17 de juny, com les de després, més posteriors, del 4 de novembre de 1982. El 4 de novembre de 1982, també després d'una nota de premsa del Banc d'Espanya que es va facilitar aquest dia, torna a haver-hi unes noves manifestacions del Conseller d'Economia i Finances. Per tant, en aquestes notes, en aquests comunicats, sempre el que es diu és que, en el moment que el conflicte es fa públic, els dipòsits de tercers estaven garantits, com així s'ha esdevingut, i que, evidentment, en aquest sentit sempre s'han seguit les instruccions donades per les autoritats monetàries, i s'ha consultat abans de cada nota exactament el seu contingut al Banc d'Espanya.

Pel que fa referència a les declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat el dia 22 de setembre, que figuren en el *Diari de Sessions*, número 109, Sessió plenària número 50, és evident que es torna a dir, i el que es diu d'una manera

contundent i es repeteix i es reafirma són unes declaracions que el mateix President de la Generalitat havia fet també en algun mitjà de comunicació, dient que el que havia passat, l'afer del Banc dels Pirineus, no es tornaria a repetir a Catalunya. I l'afer del Banc dels Pirineus no s'ha repetit a Catalunya. Una altra cosa, senyor Ribó, és que jo comparteixi exactament igual que tots els membres del Govern la inquietud que la solució que s'ha donat al tema del Grup de Banca Catalana sigui dolenta, molt dolenta. Però el tema «afer Banc dels Pirineus» no s'ha repetit. En aquest sentit, no veig enlloc que hi hagi —com vostè ha manifestat— un engany al Parlament del President de la Generalitat, en dir, en repetir i en recalcar que aquest tema no es produiria novament.

Ha parlat, també, em sembla recordar, el senyor Ribó, de les accions que ha pogut emprendre, o de si el Consell Executiu ha estat diligent o no ha estat diligent, o si el Consell Executiu ha emprès o no ha emprès accions per tal d'evitar la crisi del sector, o d'evitar la crisi de Banca Catalana concretament.

Bé, les accions que ha emprès, malgrat les dificultats i malgrat, diria jo, les resistències que en una època i en l'altra hi ha hagut de l'autoritat monetària que hi hagués una presència directa de membres del Consell Executiu en negociacions per a trobar solucions al problema, en la mesura que això, per l'autoritat monetària, s'interpretava o es podia interpretar, segons el seu criteri, com una «politització del tema», malgrat, ho repeteixo, aquestes resistències —i podríem donar noms i cognoms de persones del Banc d'Espanya que veien amb una certa cautela la presència de membres del Consell Executiu en les negociacions amb les diferents entitats amb les quals es podien portar les negociacions—, de fet, aquesta presència ha estat un fet i aquestes negociacions s'han portat a terme moltes vegades en presència de membres del Consell Executiu.

Una altra cosa, senyor Ribó, és que vostè digui què ha fet o, si ho ha fet, si ha estat amb èxit. Senyor Ribó, no ha estat amb èxit; això és evident. Això, cal dir-ho així i és així. Perquè aquí hi havia dos temes que eren paral·lels, hi havia dos temes que curiosament no han tingut la mateixa repercussió enlloc, diria jo, ni en els mitjans de comunicació, ni en aquest Parlament ni en el Parlament de Madrid. Hi havia dos grups bancaris que tenien unes dificultats econòmiques molt semblants, i aquests dos grups bancaris tenien una solució semblant, al meu entendre, que en un cas s'ha solucionat, i és una altra gran institució financera qui s'ha fet càrrec d'aquest grup bancari que tenia dificultats, i en el cas que ens ocupa aquí la solució que en un principi es pensava que podia ser la solució que realment resolgués el problema que podia tenir el grup Banca Catalana, que és la «Caixa», no va tirar endavant i aquesta solució no va ser possible.

Si ho vol, després, en el torn de rèplica, li puc explicar més coses sobre la participació de la «Caixa». Sí que vull precisar una cosa sobre el capital públic aportat a la salvació del grup, tot i que després també li explicaré quina és la posició, no del Conseller d'Economia i Finances, sinó la posició del Consell Executiu sobre el tema; però sí que el que li vull dir és que, quan vostè dóna xifres, cal distingir en totes les aportacions fetes, per una qüestió de rigor també, senyor Ribó.

Miri, en aquests moments, d'entrada, jo li diria que, quan es parla del «forat» o es parla... No se sap. Li explicaré un cas

que, com a anècdota, pot servir i em penso que és il·lustratiu: quan jo estava de Conseller de Política Territorial —li descobriré un secret encara que tampoc no va sortir bé—, jo em volia quedar, ens volíem quedar autopistes. Ens volíem quedar autopistes pel fet que això ens hauria permès treure els peatges d'una sèrie de llocs. Com vostè sap, Autopistes són al Fons de Garantia, com a resultat que Bankunion va anar a parar al Fons de Garantia. La valoració que el Fons de Garantia fa de l'actiu Autopistes és d'una minusvaloració —que fa en el moment que es queda al fons— d'uns 16 000 milions de pessetes. En el moment que la Generalitat comença a establir contactes amb el Fons de Garantia per tal de dir: «Escolti, Fons de Garantia, vostè, la seva missió no és portar Autopistes; podem rescatar-la nosaltres a través d'un projecte de llei portat aquí, per mitjà, per exemple, d'un crèdit extraordinari; podem comprar Autopistes. Què ens en demana?» La valoració que fa el Fons de Garantia és molt diferent en el moment de la venda que volia fer a la Generalitat que en el moment en què va fer la valoració de Bankunion.

Per tant, això només li ho poso com un exemple d'un altre grup. El que és evident és que el que són les minusvaloracions dels actius financers o dels actius físics que pot tenir el grup en aquest moment no se sabran. I hi ha un informe, també, que vostè, que deu tenir tants papers i que ahir a la nit encara n'esperava de nous... De fet, en aquests papers es demostra, amb aquests informes, que no hi ha encara, certament, unes valoracions exactes respecte al que són aquestes minusvaloracions que poden tenir els actius.

Aleshores, les aportacions provisionals que s'han fet per a poder fer cara a aquests actius o a aquestes disminucions d'actius, s'ha de tenir en compte que la part més important correspon a dipòsits del Banc d'Espanya, equivalents a la xifra de dipòsits de creditors retirats com a conseqüència de la pèrdua de confiança, lligada, en bona part, que un banc no pot sortir cada dia a la llum pública parlant que si avui s'ajunta, que si avui no s'ajunta, que si avui suspèn pagaments, que si avui no suspèn pagaments.

Un segon punt de les aportacions correspon, certament, a la compra d'aquests actius pel Fons de Garantia, que són presumiblement unes pèrdues, però que aquestes, com li deia abans, no es poden fixar fins que no s'hagi produït la venda i la realització d'aquests. És a dir, fins a aquell moment no es podrà saber exactament quant és aquesta minusvaloració. I també, en tercer lloc, hi ha uns dipòsits del Banc d'Espanya facilitats en condicions inferiors a les del mercat del diner —i vostè hi ha fet referència— i a excepció de coeficients obligatoris, amb l'objecte de refer el compte de resultats dels bancs del grup. El banc emissor tindrà uns beneficis menors, no unes pèrdues, tindrà uns beneficis menors, el banc emissor, no unes pèrdues, tingui-ho en compte, això: rigor.

I, finalment, quart punt, també hi ha les aportacions a fons perdut, i vull recordar que el Fons de Garantia està constituït al 50 i 50 per cent pel Banc d'Espanya i per la banca privada, i que les aportacions corresponen a les dues parts en la mateixa proporció —el Banc d'Espanya, en tot cas, ha avançat les aportacions que s'haurien de fer en exercicis posteriors.

Jo li vull dir, i li vull afirmar amb tota claredat, amb tota rotunditat, perquè no hi hagi cap mena de dubte: el Govern de la Generalitat hauria preferit una solució pública catalana.

Aquesta és la posició del Govern de la Generalitat. Com a Conseller d'Economia i Finances vull anunciar també a la Cambra la decidida voluntat que tinc de reclamar que les institucions financeres no catalanes que han adquirit el capital de Banca Catalana, i en particular el Banc que ara el gestiona, evitin qualsevol ordre de cancel·lació dels límits de risc concedits a les empreses participades en el grup per entendre que això lesiona greument l'activitat econòmica d'aquestes empreses i pot posar en perill —i això va a la pregunta de després, del senyor Lucchetti—, segons quines ordres es donin, els llocs de treball d'aquestes empreses participades.

Però sobre el tema d'una solució pública catalana, solució pública catalana, senyor Ribó, que no és ara per primera vegada que ho diu el Govern —és la primera vegada que ho diu en aquesta Cambra, si vostè ho vol, però no és la primera vegada que ho comunica al Govern i a les autoritats monetàries—, i haig de dir que, en aquest cas, és el Govern de l'Estat el qui no ha exercit el dret de tempteig i no ha complert el punt 5.5.1, en aquest cas, fins i tot, del programa electoral del partit que en aquests moments està al Govern.

Però, d'altra banda, senyor Ribó, també li haig de dir que les nostres informacions rebudes —i, en tot cas, que em contradiguin— indiquen que, molt probablement, tampoc, d'acord amb la legislació actual, l'Institut Català del Crèdit —en el supòsit que aquest Institut Català del Crèdit hagués estat ja constituït— no hauria pogut suggerir una fórmula de compra de les accions de Banca Catalana, Societat Anònima, que hagués estat acceptada pel Govern de l'Estat.

He de recordar aquí —i ho dic sense cap doble intenció— que el Govern de l'Estat tampoc no va acceptar els suggeriments nacionalitzadors proposats o formulats per un altre partit de l'oposició d'aquesta Cambra.

De fet, una solució que semblava que era imminent, i que semblava que era la que s'anava a portar a terme —que era que el patrimoni de l'Estat, sense cap participació de la Generalitat, es quedés el grup i es quedés els actius del grup de Banca Catalana—, aquesta solució no es va portar a terme, i va canviar, de fet, jo diria en setanta-dues hores —i no em preguntí el perquè, en setanta-dues hores—, va canviar aquesta opinió, pel fet que fos la iniciativa privada, que fos el *pool*, que fos l'opció presentada per l'AEB, l'Associació Espanyola de Bancs, la que es fes càrrec del grup de Banca Catalana.

Suposo que problemes de caire polític, problemes de caire, ja, bancari, que no tenen res a veure amb Banca Catalana, i que vénen —m'ho imagino— d'altres problemes en què s'ha trobat el Govern, i que s'ha trobat ja carregat amb altres problemes, són els que van fer prendre aquesta decisió de no exercir el dret de tempteig malgrat que, el 24 de maig a la nit —si no recordo malament les dates—, la proposta fonamental del Ministre d'Economia, era que fos patrimoni sol —això sí, sense participació de les institucions catalanes; això quedava clar i quedava descartat—, aquesta decisió fos canviada i fou, després, oferta al sector privat, en aquest cas, al sector de doble oferta de Caixa i del *pool* bancari.

Per tant, i sintetitzant, senyor Ribó, i convençut que en la seva interpellació, exactament igual que en la meua resposta, hi ha l'interès comú —des d'òptiques diferents— que l'autonomia a Catalunya no es pot construir, o, en tot cas, serà més difícil de construir sense tenir uns instruments financers

viables, sense tenir uns instruments financers propis, des d'aquesta perspectiva, que crec que és la seva —i suposo que és la seva, n'estic convençut, que és la seva i que és la meva—, senyor Ribó, jo li dic el següent.

Primer. Quina és la nostra política de cara a salvar —com diu vostè— o a defensar els interessos nacionals de Catalunya, pel que fa referència al sistema financer, que són els quatre propòsits que abans li he anunciat: creació de l'Institut Català de Crèdit, llei d'ordenament de les Caixes, creació per llei del Parlament de la Caixa Rural de Catalunya, potenciació, dinamització del Consell Assessor del Crèdit... Això és la política, el capteniment que pensa portar a terme, el que pensa fer el Consell Executiu.

Segona cosa, segona qüestió. Respon també, de fet, a la introducció que vostè ha fet de la Interpel·lació. No hi ha cap voluntat de segrest d'informació al Parlament, no hi ha cap voluntat de clandestinitat, sobretot no ens faci aquestes acusacions que després manipulem quan donem informació; no ens faci això, senyor Ribó. He de dir-li, amb tota sinceritat, que aquestes gestions vostè pot comprendre que són gestions i negociacions, que moltes vegades, per la seva mateixa naturalesa, s'han de portar al que en podríem dir la confidencialitat, ja que moltes vegades, si no fos així, podrien comportar un problema o podrien desencadenar uns problemes molt més greus que els ja existents. Desgraciadament, aquestes negociacions no han acabat de la manera que el Consell Executiu volia que acabessin. La posició del Consell Executiu era que volia —descartada la solució «Caixa»— una solució pública per al grup Banca Catalana, i que, en definitiva, a través, malgrat tot —també li ho vull dir—, a través de les mesures, de les quatre mesures que he indicat, el Consell Executiu no descarta la possibilitat d'intentar optar —amb l'opció que encara té en aquests moments el banc gestor— a fer algun tipus d'operació, evidentment negociant, i negociant de forma, en fi, amigable i d'acord amb el Banc d'Espanya, a fer un tipus de negociació en què la negativa total, tallant, del dia 24 de maig, en què el Govern de la Generalitat com a tal no podia tenir cap mena de participació pública en el grup, encara sigui possible de ser reconsiderada.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Cullell, jo li agraeixo molt la segona part de la seva intervenció. Molt sincerament. Li toca fer cara a un dels toros més difícils que té el Govern de Catalunya en aquests moments al davant, perquè de la forma que ha començat a respondre'm em recordava el que en els bancs de l'oposició ja n'estem dient «el contestador automàtic», que és engegar el rotllo de coses que ja sabem, i que algunes d'elles, com veurem després, no han estat fetes.

La segona part, senyor Conseller, molt bé, i nosaltres ara la valorarem i la discutirem, i aquesta és la feina del Parlament. No fer aquí respostes per escrit. Ja hi ha camins per a fer preguntes i respostes per escrit; aquí és un debat d'aclariment de les qüestions.

Diu vostè que nosaltres hem utilitzat —jo, en concret— termes que no s'ajusten a la realitat, que no és cert que sigui

un tema clandestí ni un tema segrestat. Que no és cert que hi hagi hagut engany. Senyor Cullell, com ho qualifica, vostè, que el President de la Generalitat pugi a aquesta tribuna, després de la nota del Banc d'Espanya —per tant, una nota que vostè sap, com a economista, que ve a dir, repeteixo, que els efectes bancaris d'aquell grup no valen res, que a la Cambra de Compensació no es poden intercanviar si no hi ha el Banc d'Espanya al darrere; per tant, indicador gravíssim sobre la situació d'un grup—, com qualifica que el President de la Generalitat digui: «no passa res, i, si passa alguna cosa, ja en parlarem, el dia que passi alguna cosa, ja en parlarem»? És que ho ignorava, el President de la Generalitat? Això no és un engany? O és que potser és un menyspreu del Parlament? Dir: «no, jo sí que sé el que passa, però no els ho puc dir», és un menyspreu. És que no som adults per a saber-ho? Qualifiquem-ho vostè, senyor Cullell.

El Banc d'Espanya diu que els efectes bancaris del grup no valen res, i deixo el volum de les xifres, etcètera, ja en tornarem a parlar després, però vostè en sap la dimensió. Dir això des d'aquí, que no passa res digne de ser parlat en aquesta Cambra, què és? Menyspreu a la Cambra o engany? Trïi vostè el que vulgui; per a mi és una de les dues coses.

Diu vostè que hem utilitzat el terme «instrumentalitzar la Conselleria per a la informació». Senyor Cullell, la Conselleria d'Economia i Finances treu una nota a la premsa, però, a més, senyor Cullell, ens dona a nosaltres una resposta per escrit. No és només la nota de la premsa, és document parlamentari, en què diu: «L'objectiu del Departament d'Economia i Finances va ser tranquil·litzar l'opinió pública». Vostè creu que hi havia bases per a tranquil·litzar l'opinió pública? Vostè, si hagués estat el Conseller d'Economia i Finances, hauria anat a tranquil·litzar l'opinió pública, amb les dades que tenia —suposo— damunt de la taula el Conseller sobre la situació del grup?

No és que vostès manipulin la informació, que aquí hi hagués una manipulació d'informació, és que, fins i tot, aquí no hi va haver informació, hi va haver valoració, valoració partidista des d'una Conselleria, que no ha de ser partidista, que no ha d'estar adscrita a cap grup bancari.

Per què no es van treure notes similars quan hi havia crisi en altres grups bancaris, si del que es tractava és que ningú no es bellugués i donar una confiança bancària perquè no hi hagués fuga de capitals? Per què no es van treure altres notes en altres grups? Aquí, senyor Conseller, no hi ha informació: hi ha valoració partidista de la informació.

Senyor Conseller, nosaltres hem escoltat la història de les intervencions que diu vostè que ha fet el Consell Executiu, una història que l'hem escoltada, però que ens sembla molt poc creïble, perquè, per què no s'havia donat aquesta informació abans, senyor Conseller? Per què no abans? Li vam donar moltes oportunitats, nosaltres, per a donar aquesta informació. Em sembla que hem estat, fins i tot, cabuts d'insistir que «si us plau, què passa amb aquest grup?» I la informació no ens venia.

Podem parlar de les xifres; el que vulgui, senyor Conseller. Però demani rigor, demani rigor, senyor Cullell, al senyor Ruiz de Alda; no me'l demani a mi. Jo li he llegit les xifres del discurs del senyor Ruiz de Alda perquè semblava el punt més asèptic, l'asèpsia pura per a basar-me sobre com es trobava la

situació del grup, perquè em sembla que la informació d'una junta d'accionistes ha de ser prou vàlida i prou certa i prou sòlida per a saber on ens belluguem. Potser el forat és molt més gros, senyor Cullell; jo estic d'acord amb vostè que potser encara el forat serà molt més gros; jo estic d'acord que encara no el podem precisar i tancar-lo. O potser és molt més petit, però la imprecisió pot anar en dues direccions.

L'important és que aquí no juguem amb la paraula «rigor», perquè ni és vostè ni sóc jo que donem fe d'aquestes xifres, és el que ha fet primer d'administrador, després en un càrrec important i d'informador davant de la junta d'accionistes.

I, senyor Cullell, ja que parlem de xifres, deixar milers de milions de pessetes a llarg termini sense interès, no és perdre diners? Vostè, com a economista, sap què vol dir, la inflació? Vostè creu que deixar aquesta xifra tants anys sense cap interès, qui la deixa no perd diners? Jo n'hi demano tants com vulgui, així, i qualsevol ciutadà de Catalunya, i vostè perdrà. Però és que no perd vostè, ni jo, està perdent tot el poble, tots els pobles de l'Estat espanyol, els contribuents, està perdent aquell que ha pagat una contribució amb la utilització pública d'aquests diners.

Jo li demanaria, senyor Cullell, que ens concentréssim en el tema, perquè el seu discurs, que valorem molt, ha tingut un objectiu molt clar, que és anar fent una sèrie d'evolucions circulars, sense entrar en el tema de la interpellació. No és un problema, només, de manca d'informació al Parlament; no és un problema que aquí l'haguem de concentrar en l'actuació del Govern del PSOE, i en parlarem també ara i després d'ara, i també li explicarem les iniciatives que nosaltres ens disposem a fer front al que considerem greus errors per part del Govern del PSOE en el tema. Però aquí, i ara, cenyim-nos al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, perquè nosaltres vam ser elegits —el Parlament de Catalunya— per a controlar el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

El Consell Executiu avui ens anuncia una sèrie de propostes financeres molt maques —som el juliol del 83, som a nou mesos de les eleccions. Algunes d'elles, senyor Cullell, les portava i ja no les llegeixo, són en el programa electoral de Convergència i Unió el març del 80, el març del 80; han passat tres anys i escaig, molt de temps, i ara ens les anuncien. Benvingudes siguin!, i també nosaltres intentarem, després d'aquesta interpellació, impulsar en direccions com les que vostè ha apuntat, però potser és una mica tard. El Consell Executiu, senyor Cullell, a nosaltres ens continua donant la impressió que no ha actuat, que ha amagat el problema, un problema que s'ha arribat a identificar amb la Generalitat, s'ha arribat a identificar l'opinió pública mentre no hi havia problema, mentre no hi havia crisi, era un grup bancari que semblava identificar-se amb la Generalitat, fins i tot en la crisi, durant la crisi, persones molt properes al seu partit han utilitzat els mitjans de comunicació, amb eslògans, amb campanyes publicitàries, amb enganxines, amb articles, dient «salvar això és salvar Catalunya». Són vostès que han fet aquesta identitat, ningú més que vostès, i davant d'això, el que a nosaltres ens sorprèn és que, si tan important era salvar les essències del país, hi hagi hagut aquesta no-intervenció per part del Govern.

Senyor Conseller, el més greu no és la no-intervenció ara; és que s'ha tingut una pel·lícula molt llarga de fets, i mentre s'anava degradant la situació, mentre cada vegada anava em-

pitjorant i el forat s'anava ampliant, hi havia, cada vegada, més necessitat d'intervenció. Es pot dir que no era oportú intervenir, i a mi se m'ha dit, senyor Cullell, de vegades, des d'instàncies molt oficials de la Generalitat, que no era oportú intervenir. Jo pregunto: quan és oportú? Quan ja no quedi res? Perquè, és clar, l'oportunitat pot fer variar una decisió una setmana, uns mesos, però quan intervindrem, de debò? Quan donarem informació, de debò? Quan enfocarem el tema, de debò? Quan ja no quedi res? També s'ha dit que calia discreció en el tema. No confonguem la discreció, la no-actuació amb la discreció. I si tan discrets hem de ser que hem de contemplar impàvidament com s'ensorra tot un sector financer, la discreció, en aquest cas, no serveix de res. S'ha dit que calia crear confiança. Senyor Cullell, jo el convido que avui se'n vagi al Passeig de Gràcia, es passegi per les oficines bancàries d'aquest grup i vegi quin és l'estat de desmoralització que hi ha entre el personal humà —molt d'ell molt valuós— que hi ha en aquest Grup bancari. No la veiem per enlloc aquesta confiança.

S'ha arribat a dir, fins i tot, que hi ha aspectes del tema que no ens toquen. No els toca com a particulars? No és qüestió meua, no és qüestió d'aquest Parlament, no ho sé. No els toca com a governants? Senyor Conseller, com a governants els toca de ple, de ple els toca aquest afer perquè afecta —i no ho torno a citar— xifres importants. I vostè diu: «no tenim competències». Senyor Conseller, tenen les mateixes competències que duren en Ramon Trias Fargas a treure la seva nota i a contestar-nos per escrit. Sobre quines bases contestava, si no tenia competències? Què estava fent, aleshores? Si és que no es pot actuar, què estava fent? Les mateixes competències que dugueren el senyor President de la Generalitat, en aquesta tribuna, a dir-nos que no passava res, i que quan passés en parlaríem. O sigui, en moments no en tenen i en altres moments sí que en tenen. Se suposa que si es puja aquí dalt i es diu que no passa res és en virtut d'una informació i d'unes competències, i se suposa que si un s'atreveix a dir: «tranquilitzo l'opinió pública», és en virtut d'una informació i d'unes competències. No juguem a les competències ara sí, ara no.

Senyor Conseller, hi havia solucions al tema, i nosaltres, des del primer dia, hem parlat d'una solució pública, d'una solució catalana i d'una solució estable. Nosaltres no estàvem d'acord amb el que se'n va dir «la solució Díaz-Morera», però la «solució Díaz-Morera» semblava que costava només al contribuent 130 000 milions de pessetes. Avui ja li costa 270 000 milions de pessetes. S'aproxima, com s'ha dit des d'alguns articulistes, a la xifra que sembla tan escandalosa de la inversió en aquests avions de combat, els FACA. S'aproxima a despeses realment extraordinàries, per part de l'Estat espanyol.

Hi havia la solució de traspassar a Catalunya tot l'afer, si hagués existit l'Institut Català de Crèdit. No si ens l'anuncien ara; si ja hagués existit. Hi havia la solució del Banc Exterior, senyor Cullell, i la participació de la Generalitat en el Banc Exterior. Hi havia —bé, no m'hi estendré— quantitat de possibles vies que el Govern de Catalunya podia haver anunciat que eren les seves, i haver lluitat políticament per aquestes. I això és el que no ha fet, o el que trobem a faltar, que no sabem com ho ha fet, quan i on. Aquest és el problema, senyor Cullell

Un govern no es queda com l'estruç amagant el cap sota

l'ala. Un govern surt i diu: «hi ha aquesta solució, la faig meua i combató perquè sigui aquesta solució». I això, el Govern de Catalunya no ho ha fet. Vostè ens diu que sí que ho ha fet. No ho hem notat, senyor Cullerell, no ho hem vist enlloc. Dóna la impressió que, fins i tot, el Consell Executiu passava d'aquesta qüestió. Però bé, no sé si és així o no, jo dic la impressió que dóna des de fora, i des de fora, no des de fora d'un observador qualsevol, des de fora dels senyors Diputats del Parlament de Catalunya. Si no, digui'ns quan es pren l'opció política i quan aquesta opció és explicada, implantada, assumida i treballada en els canals polítics, que per a això som elegits i per a això tenim una representació.

La solució, senyor Cullerell —nosaltres hi estem totalment d'acord—, és fatal, és de les pitjors solucions que es podia haver donat al problema, i avui —ho repeteixo— també farem conèixer molt extensament per què considerem que el Govern del PSOE té una greu responsabilitat en aquesta solució tan dolenta de la qüestió. És una solució provisional, que això encara és una qüestió que afegeix més gravetat a la qüestió. Resulta que el *pool* bancari ha adjudicat a un membre del *pool* la gestió durant dos anys del tema, i al cap de dos anys podrà decidir si vol o no vol quedar-s'ho. O sigui, ha fet una re-adjudicació. O sigui, continuem amb la manca de confiança, amb la manca de seguretat, amb la provisionalitat. Però, senyor Cullerell, per si no ho sabia nosaltres li ho direm: sembla que és una solució illegal. I aquesta és una cosa —per si no ho sabia, i també ho veurà després quan presentem la nostra moció i parlem del mecanisme d'impuls— que donaria un camp d'actuació al Consell Executiu de la Generalitat. Ens sembla que hi ha illegalitat manifesta en l'adjudicació del grup Catalana al *pool* de bancs; llegeixi els decrets que regulen l'actuació del fons, llegeixi la normativa actual i estudiï com ha estat el procés, analitzi quins eren els requisits. On hi ha hagut un concurs? On hi ha hagut publicitat? On hi ha hagut concurrència? Com es pot haver agredit tota la Llei de Defensa de la Competència en el Mercat? Miri si hi havia una entitat jurídica que podia haver acceptat l'adjudicació. Li cito una sèrie de temes de què —li ho repeteixo— li passarem informació amb abast perquè sàpiga què es podia fer en aquesta qüestió.

Per a nosaltres, sembla que hi ha una flagrant contradicció amb la legalitat actual, i això, senyor Cullerell, vol dir —suposo que ho sap— que hi ha accions judicials a fer, que hi ha accions pertinents, que es poden prendre camins, que es pot actuar —encara poden actuar, senyor Cullerell. Miri, ens ho volíem quedar..., doncs, encara poden actuar, si ho volen. Encara poden recórrer un camí determinat, i li explicarem quin.

Nosaltres volem, i la nostra moció anirà en aquesta direcció, primer, informació seriosa, i no aquí, i sense cap mena d'expectativa, perquè, a més, vostè sap perfectament que aquesta interpellació queda ara dormint el somni dels justos fins al mes de setembre, quan es veurà la moció corresponent. Miri si no en tenim, de pressa, si no volem fer cap tipus d'utilització partidista. No tenim cap problema que quedi dos mesos tranquil·lament dormint. Que el mes de setembre o el mes d'octubre vostès es presentin a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos i ens donin —i tenen tres mesos per a preparar-s'ho— informació puntual, exacta, del que ha succeït en tot aquest afer i de quina és la seva intervenció.

Nosaltres els demanem —i els demanarem— que impulsin

la creació d'una institució financera catalana, i ara m'estalvio de llegir el com perquè vostè mateix n'ha parlat. No el Consell Assessor del Crèdit, senyor Cullerell. Quin sentit té aquest Consell, quin sentit té aquest Consell i ha tingut en tot aquest afer, aquest Consell, que el formen grans noms de la gran banca espanyola? Oh, paradoxa! El Consell Assessor del Crèdit de Catalunya, que no ha fet res en això, és el gran beneficiari, és el que ha rebut el regal del grup Catalana. Miri per on! Els que vostès han anomenat Consell Assessor del Crèdit ara són els que han quedat ben recompensats amb el final donat al grup Catalana. Potser era per això que es creava el Consell Assessor del Crèdit? Perdoni la broma, la retiro, però certament és paradoxal la situació legal en què avui es troba la propietat del grup respecte a un organisme de la Generalitat.

Nosaltres parlem com vostès d'un instrument financer, l'Institut Català de Crèdit, per exemple com el que està en el programa de Convergència i Unió, com les declaracions del President de la Generalitat fa unes poques setmanes, però vingi ja, si portem tres anys i escaig, si potser vostès ja no seran a la Generalitat i encara n'haurem de parlar amb altres governants d'una altra direcció política per a arribar a crear aquest sector financer.

I, en tercer lloc, els demanem que s'estudiïn amb molt detall, amb molta precisió, amb molts més instruments que nosaltres, que som un partit modest, què ha passat amb aquest afer, i que mirin de debò si hi ha bases d'illegalitat, i si n'hi ha, que actuïn ara, que actuïn, no per negociar en converses amb el Banc de Biscaia, no, no, per tornar al punt zero. La Generalitat pot anar, senyor Cullerell —per si no ho sabia—, al contenciós administratiu sobre aquest tema. La Generalitat, si demostra que hi ha aquesta illegalitat, pot emprendre fortíssimes i serioses accions legals davant aquest tema. Si a Catalunya hi hagués un govern com cal, senyor Cullerell, si a Catalunya tinguéssim un govern amb disposició d'adaptació, potser això ja estaria fet.

Jo, per acabar, li diré molt planerament, senyor Cullerell, que el fet que una persona o unes persones amb noms concrets no puguin intervenir, que Jordi Pujol i Soley —per dir-ho eufemísticament— tinguin problemes per a intervenir, no ho sabem. Ho desconeixem. El tema dit de responsabilitats personals no és tema nostre, no l'analitzarem aquí, hi ha moltes instàncies per a determinar-les. Que el President de la Generalitat no hi pugui intervenir és incompreensible. La seva obligació és intervenir, i la seva obligació —vostè em dirà: «ja hi ha intervingut»—, doncs la seva obligació era informar, i no ha informat. No ha informat aquí malgrat les vegades que se li ha plantejat la qüestió. I si no ho ha fet i no ho pot fer, cal canviar-lo, senzillament. Seria responsabilitat de qui té força per a fer-ho canviar l'orientació de les institucions catalanes, senyor Cullerell

El tort de la qüestió no és el profit electoral de la dimensió personal de tot l'afer. Hi ha qui ha dit a la premsa que hi ha partits que volen guanyar les eleccions als tribunals, les eleccions autonòmiques. Res més lluny, primer per força política i segon per intencionalitat, programa i llarga tradició per part del meu Grup parlamentari.

Nosaltres critiquem una inèpcia del Govern i volem esmenar aquesta inèpcia del Govern. Les persones canvien, senyor Cullerell. La presidència de la Generalitat canvia, o canviarà,

d'això, n'estem segurs —si més no, per un fet biològic—, però les coses canvien. Però un sector financer i industrial, senyor Cullerell, no es crea en dos dies. Un sector financer i industrial, que és una part important de la base econòmica del país, la seva pèrdua és molt difícil d'esmenar. És, com a mínim, jo diria erroni enfocar el tema principalment per la seva vessant personal —i ja haurà vist que nosaltres no l'hem enfocat gens per aquesta vessant. Enfocar-la per aquesta vessant és oblidar i amagar —i amb això sí que acabo, senyor Cullerell, i acabo dient-li que alguna de les coses que m'ha dit que em contestaria després sap perfectament, molt hàbil, que jo no tinc torn per a contestar-li— que entre uns i altres, per inèpcia del Consell Executiu de la Generalitat, per feblesa i incompliment de les promeses electorals del Govern del PSOE, per uns i altres —i aquí és on jo li matisaria la coincidència de vostè i jo en els interessos autonòmics de Catalunya—, per uns i altres, inèpcia del Consell Executiu i per l'actuació del Govern de PSOE per feblesa o perquè s'ha doblegat a unes pressions de la gran banca i no ha complert les seves promeses electorals —que jo li podria citar també textualment—, s'ha contribuït a lliurar una part important de Catalunya a la gran banca espanyola, i, d'això, se'n diu també desnacionalitzar Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, una mica anant agafant el que vostè ha anat dient, li agraeixo que vostè em doni les gràcies per la segona part de la meua intervenció.

Tammateix també li haig de dir que —i amb això, doncs, em deixa una mica perplex— jo em pensava que la primera: anunciar la creació de l'Institut Català de Crèdit, anunciar una Llei d'ordenament que tindrà molts problemes, senyor Ribó, molts problemes, molts problemes i espero la seva ajuda, molts problemes perquè la Llei d'Ordenació de les Caixes passi, molts, i vostè ho sap, anunciar això, anunciar la creació de la Caixa Rural i anunciar —no li he parlat del Consell Assessor de Crèdit, li he dit la potenciació i dinamització, i, fins i tot, ho he dit, recollint moltes de les coses que vostès aquí algunes vegades havien expressat, he parlat d'això—, anunciar aquests quatre punts, senyor Ribó, em semblava que no era engegar el rotllo, em sembla que no era fer de contestador automàtic, sinó que em semblava, sincerament, que era venir aquí i explicar-los quina era la política de capteniment del Consell Executiu pel que fa referència al problema del sector financer a Catalunya.

Ens diu: Quin és l'objectiu de l'ex-Conseller, Honorable senyor Trias Fargas, pel que fa referència a les declaracions efectuades tant el mes de juny com més tard, el mes de novembre? Tranquil·litzar l'opinió pública, evidentment, senyor Ribó; tranquil·litzar l'opinió pública. Perquè, si no es tranquil·litza l'opinió pública, resulta que els problemes del grup, que no eren uns problemes de tresoreria sinó que venien d'uns problemes de pèrdues, podien haver acabat essent problemes de tresoreria, i aleshores sí que era un problema molt més greu, i un problema molt més acuitat que no tenia o que no podia haver tingut ni temps de ser negociat. I és evident que hi ha hagut notes també, senyor Ribó —jo lamento no tenir-la a mà, però faré els possibles per a fer-les-hi arribar—,

hi ha hagut notes per crisis d'altres grups, per exemple el grup de la Mas Sardà, per exemple. I, certament, el que crec és que el fet d'aquestes declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat, que vostè qualifica d'engany o menyspreu al Parlament, ni era una cosa ni l'altra, sinó també en aquesta línia, perquè s'estava en plenes negociacions de trobar una solució —recordi que la solució Díaz-Morera encara no estava descartada—, de trobar una solució. Per tant, era amb aquest objectiu de tranquil·litzar l'opinió pública i d'evitar problemes de tresoreria greus.

Problemes, senyor Ribó, que vostè ha de tenir en compte de dir: bé, què esperem per a donar informació, què esperem per a parlar-ne públicament, què en quedarà? Senyor Ribó, n'ha quedat una cosa, amb una solució que a vostè i a mi no ens agrada, però n'ha quedat una cosa: els dipòsits, els dipòsits, eh? I evidentment, senyor Ribó, i permeti'm, i amb tota la simpatia i amb tota la cordialitat, permeti'm que li digui que és, o jo trobo personalment —i en això jo no vull involucrar per res, és personal el meu judici, per tant no hi involucro per res el Consell Executiu, és personal absolutament—, jo trobo d'una certa imprudència anunciar que aquí es pot portar un contenciós administratiu contra la solució o si és legal o il·legal la solució que s'ha trobat, perquè això, senyor Ribó, això, en el moment que ja és públic i és notori, tot això pot comportar, senyor Ribó, la retirada de fons del grup que, en aquests moments, gestiona el Banc de Biscaia. I això pot comportar, senyor Ribó, el fet que algunes de les gestions que ha fet en aquests moments ja el Consell Executiu, algunes de les gestions que ha fet amb la nova administració del Grup, respecte a possibles cancel·lacions de límits de riscos, concedits a les empreses participades, en el moment que aquest banc gestor vegi que aquí continua el tam-tam i continua el mullader i continua, doncs, el dir que ara pot ser que es facin accions, accions jurídiques o contencioses administratives, etcètera, pot ser que, circulars que han estat retirades d'aquest banc i que fan referència al clausulat del contracte firmat entre el Fons de Garantia de Dipòsit i el *pool* bancari i que, de fet, són circulars que ha frenat el Consell Executiu per autoritat moral —per res més, senyor Ribó, per res més, només per autoritat moral—, i que posen en perill —i aquí lligo amb la segona pregunta, altra vegada, del senyor Lucchetti—, posen en perill la supervivència d'algunes empreses participades i dels llocs de treball d'aquestes empreses participades i de tot el sector auxiliar que aquestes mateixes empreses participades tenen, dic jo, em sembla a mi que segons què i com es digui, anunciar, dir que la solució és il·legal, sense estar-ne segur, sense un dictamen del Consell d'Estat, sense un Dictamen d'un advocat de l'Estat, pot ser, si més no, senyor Ribó, pot ser, si més no, una imprudència, una imprudència que després tots podem lamentar a l'hora que, d'aquí a vuit dies, puguin petar deu empreses de Catalunya que, com vostè sap, arrossegueu 50 000 llocs de treball a tot Catalunya.

Un altre tema que ha tocat, purament aquest, si vostè vol, no és important, només per a precisar i perquè, en fi, segurament també per qüestió professional. Escolti, quan el tipus d'interès és més baix que el del tipus del mercat, a causa de la inflació, evidentment, evidentment que en un banc privat es produeixen pèrdues, evidentment. Quan el Banc d'Espanya deixa diners a llarg termini, donant facilitats per a l'amortitza-

ció del principal durant uns anys de carència, quan el Banc d'Espanya dóna també sense interès, o un tipus més baix d'interès, tenint en compte la inflació, o sense interès o bé amb un tipus més baix d'interès, és evident que està actuant amb una mesura també que crec que, venint del seu Grup, que no és, crec jo, que sigui partidari del liberalisme a ultrança i de l'economia de mercat, peti qui peti. Crec jo, senyor Ribó, que és evident que això té unes conseqüències d'intentar també salvar, salvar uns determinats dipòsits que no és que els paguin els contribuents, sinó que és un exercici que el sector públic està intentant també per salvar uns llocs de treball a través d'unes operacions d'ajut, fins i tot, a fons perdut, que poden garantir la continuïtat d'aquests llocs de treball.

Jo no he parlat que no teníem competències, senyor Ribó. He fet referència al principi del qual vostè n'ha dit el rotllo, he fet referència a les quatre mesures que he anunciat, a aquestes quatre, he situat el tema, era la introducció, senyor Ribó, per dir que les competències de l'Estatut eren unes, i que en funció d'aquestes competències podríem fer l'Institut Català del Crèdit, podríem fer la Caixa Rural, podríem potenciar el Consell Assessor de Crèdit i podríem, realment, fer una llei d'ordenació de les caixes d'estalvis. Només he dit això, no he dit mai, mai no he dit que no tinguéssim competències pel fet de poder intervenir o poder negociar l'afer de Banca Catalana.

Hi havia moltes solucions. I tantes que n'hi havia, senyor Ribó! La solució Díaz-Morera, per exemple, no va ser acceptada pel Banc d'Espanya, perquè l'administració de Banca Catalana, presidida pel senyor Díaz-Morera, va cometre un error, senyor Ribó, va cometre un error, i és així, i és així. I va cometre un error perquè el que es podia pensar que podia ser una solució a sis, set, vuit anys vista, es va voler fer el fòrceps i fer una solució a dos anys vista. I això va ser un error, va ser un error, i el Banc d'Espanya no va acceptar aquesta solució i aquesta solució no va tirar endavant.

Hi havia altres solucions: l'Institut Català del Crèdit, si hagués estat creat. No, ja li he dit que no, ja li he dit que no; en aquests moments no, perquè el Govern, fins i tot el dia 24 de maig, no acceptava aquesta solució, no l'acceptava, no acceptava que hi hagués una participació d'un institut o d'un institut públic català que es fes càrrec d'una participació en l'operació, perquè no calia que hi hagués l'Institut Català de Crèdit, senyores i senyors Diputats del PSUC, en els seus bancs, perquè vostès saben que es podia haver fet, i suposo que aquí al Parlament hi hauria estat tothom d'acord, s'hauria pogut portar un Projecte de Llei aquí per tal d'habilitar un crèdit extraordinari i quedar-se realment al 51%, per exemple, d'aval. Això era perfectament factible des del punt de vista de la Llei de Societats Anònimes i era perfectament factible des del punt de vista jurídic, però no era factible políticament, senyor Ribó, no era factible políticament.

No al Banc exterior. Aquesta no era la solució, el Banc Exterior. A la solució del Banc Exterior el Ministre Boyer va dir que no; la solució del Banc Exterior no va ser del Govern de la Generalitat, no hi té competències sobre el Banc Exterior, això ho veu clar. Vostè l'ha citada la del Banc Exterior.

La que era una solució i que no era la seva, senyor Ribó, no era del Grup del PSUC ni era del Grup dels Socialistes, la que era una solució i que va ser la primera solució impulsada pel Govern de la Generalitat va ser la solució «Caixa». Vull recor-

dar que això de les caixes que no poden intervenir en els bancs, en molts països socialdemòcrates, per exemple, i països socialistes, com és, per exemple, Àustria, hi ha aquesta intervenció de les caixes que poden, realment, intervenir i que poden, realment, en ocasions com aquestes, salvar els bancs. I és evident. Jo recordo l'article d'un president d'una caixa tirant-se una mica enrera d'aquesta participació de la solució «Caixa», en el sentit que, bé, que la missió de la caixa no era aquesta perquè s'havien de separar les gestions. Senyor Ribó, jo hi ha una pregunta que de vegades em faig reflexionant a partir de la seva interpellació i que m'ha tocat contestar, hi ha una pregunta: m'imagino, des de la seva perspectiva, m'imagino que si en algun cas es pot justificar la figura de l'empresari deu ser, m'imagino, i vostè em pot rectificar, no ara, però em pot rectificar, deu ser, almenys, des d'un punt de vista —diguem-ne schumpeterià, és a dir, des de la figura del risc, del risc. Aleshores, és evident que em dóna la impressió que el fet que de vegades hem comentat que determinats bancs, o determinats empresaris, perquè es porten una política molt conservadora, que evidentment en creen molt pocs de llocs de treball, però que són molt segurs, si aquest és el model, si aquest és el model, per a dir-ho així, de banc o d'institució financera que ha de portar a terme l'esquerra, jo no ho acabo d'entendre. A mi em dóna la impressió, senyor Ribó, que si un dia aquest Parlament crea l'Institut Català del Crèdit serà l'Institut Català del Crèdit que, evidentment, haurà de córrer uns riscos per a dur a terme una gestió que signifiqui la potenciació i la creació d'uns llocs de treball, que signifiqui la potenciació i la creació de noves empreses en els sectors més punta, i que signifiqui, de fet, la potenciació també de sectors en què, d'alguna manera, el capital monopolista o el gran capital no hi entra o no s'hi endinsa. Per tant, és evident que la solució «Caixa», que era la solució inicial del Consell Executiu, va ser una solució, la solució, i que van durar dos mesos les negociacions entre el Banc d'Espanya i la «Caixa», directes; i que va fracassar el dia 11 de juny de 1982, va ser la negativa de la Caixa. Després hi va haver una segona represa, senyor Ribó, un segon intent, el que vostè en diu la solució Díaz-Morera, en què tornava a entrar la «Caixa», no sola, sinó amb d'altres caixes i d'altres empreses, i aquesta solució, com li he dit jo a vostè, no va ser acceptada, a la meua manera de veure també, per un error de voler forçar o de fer un fòrceps a aquesta solució.

Jo crec, senyor Ribó, que el Consell Executiu, el President de la Generalitat ha fet gestions, les ha fet constantment, les ha pogut fer, perquè dóna la casualitat, senyor Ribó, que l'autoritat moral que té el Consell Executiu per a fer gestions en temes fonamentals, com és el tema del sector financer a Catalunya, no li ve donada pel fet de tenir o no tenir, d'haver tingut o no haver tingut un determinat paquet d'accions, sinó que li ve, aquesta autoritat moral, li ve dels vots del poble, com a vostè, senyor Ribó, l'autoritat moral del qui em formula la pregunta li ve pel fet d'haver estat elegit pel poble i no pas per relacions que pugui tenir amb determinats grups bancaris. Aleshores, estem al fet que d'aquí vostè diu: ens ho presenten massa tard, han passat tres anys.

Bé, jo crec que aquest intent de crear aquests instruments, les quatre propostes que jo li he fet, jo crec que vostè el podrà discutir i el podrem discutir conjuntament, espero també,

senyor Ribó, amb el Grup del PSUC, d'una manera també parlamentària, a partir del 84, i espero, permeti'm la immodèstia, si vostè ho vol, que la puguem discutir des del Govern.

Res més, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, no els haurà escapat que la Presidència ha estat molt tolerant respecte als temps pel que fa a aquesta interpellació, considerant que era d'un interès important i que valia la pena, en aquest cas, fer una excepció. Però, evidentment, això és una excepció, i de cap manera no ha de passar a ser una norma.

Preguntes amb resposta oral

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. La llista de les preguntes ha estat distribuïda a les senyores i als senyors Diputats, i els haig de comunicar que ha estat retirada la segona de les preguntes de la llista, la del senyor Craviotto, que portava el registre 7375.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Escola de Piragüisme de Sort

Comencem amb la primera, que és la que formularà el Diputat senyor Craviotto, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre l'Escola de Piragüisme de Sort.

El senyor Craviotto té la paraula.

El Sr. CRAVIOTTO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, hacia finales de enero este Diputado formuló una pregunta a responder por escrito que iba dirigida al Consell Executiu y que fue contestada el pasado 9 de marzo del 83 por el Honorable señor Conseller Adjunt a la Presidència.

En aquel entonces, la pregunta formulada estuvo motivada por la destrucción parcial de que fue objeto la Escuela de Piragüismo de Sort, a causa de las inundaciones del pasado año. Mediante la misma quería saber las medidas que se iban a adoptar para su restauración, así como también qué actividades se habían realizado en dicha escuela durante el año 82.

La respuesta efectuada por la Conselleria resultó casi satisfactoria, porque, además de la información de las inversiones realizadas en la compra de material y de las actividades desarrolladas, se preveía que las obras de reparación en daños de la escuela acabarían para antes del primero de julio, fecha en que comienzan las actividades de promoción y cursos de piragüismo. Hoy es primero de julio y las previsiones del Conseller no se han cumplido, quizás debido, pienso, a un error de transcripción a la hora de hacer la respuesta, quizás en vez de decir: dentro del mes de marzo está prevista la adjudicación de la obra para acabar antes del primero de julio, quizás quería haber dicho que dentro del mes de julio está prevista la adjudicación de la obra para acabar antes del primero de marzo.

He dicho antes que me resultó casi satisfactoria dicha respuesta porque me hubiera gustado también que el Conseller me hubiera respondido que había intención de hacer un uso más continuado de la escuela, no sólo durante el verano, sino también durante el invierno, porque hacer uso de la escuela solamente durante el verano es desaprovechar dichas instalaciones. Por ejemplo, también podía servir para albergue de jóvenes en la promoción del esquí durante el invierno.

Suelo ir alguna vez que otra a la localidad de Sort, en práctica

del deporte del piragüismo, precisamente, y he podido ir observando que las obras no daban comienzo y que la fecha del inicio de los cursos estaba ya cerca. Hoy debían empezar los cursos y no sé cómo se encuentran.

Todo ello ha motivado la tramitación de esta pregunta, pero por casualidad me han llamado desde Sort los compañeros de mi partido y me dicen que ya se ha dado inicio a dichas obras. Parece ser que es necesario recordar mediante preguntas al Consell Executiu las previsiones y sus compromisos. A pesar de ello, de que sé que por fin se han iniciado las obras, mantengo la pregunta porque no sé si se ha cambiado de proyecto en cuanto a su realización ni sé si los cursos se mantienen.

Es por ello, por lo tanto, ante el incumplimiento de las previsiones realizadas en la contestación de aquella pregunta, y ante la duda del inicio de los cursos, por lo que formulo esta otra pregunta: qué propósitos tiene el Consell Executiu ante la realización de las obras y el inicio de los cursos.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a respondre, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, en resposta a la pregunta formulada per l'il·lustre senyor Francisco Craviotto Blanco, Diputat del Grup Socialista, respecte a l'estat de les obres de l'Escola de Piragüisme de Sort, tinc l'honor de manifestar el següent.

La destrucció de l'Escola de Piragüisme a conseqüència de l'excepcional riuada del passat mes de novembre no estava, evidentment, prevista en els pressupostos de 1982. S'ha de recordar que encara estem aplicant les partides pressupostàries prorrogades de 1982, en no estar aprovats encara els pressupostos generals de l'Estat i, per tant, de la Generalitat de 1983. Això ha determinat que, per a reparar l'Escola esmentada, s'hagi hagut de buscar una altra partida pressupostària —la de despeses generals—, confeccionar un nou projecte—, el solar on aquesta estava ubicada anteriorment va ser arrossegat per la riuada—, convocar el concurs oportú al mateix temps que esperar que la Confederació Hidrogràfica —això és potser el més important— situés per on discorria el nou camí obert per la Noguera i, finalment, assignar l'obra a un contractista.

Actualment les obres ja s'han iniciat i un funcionari de la Direcció General de l'Esport viu a Sort per atendre els cursetistes, la responsabilitat de la preparació tècnica dels quals és a càrrec de la Federació Espanyola o de la Catalana de Piragüisme. Provisionalment, i mentre acaba l'obra del nou edifici, s'han adquirit tres tendes de campanya amb capacitat per a trenta places, amb lliteres, matalassos, capçals, etcètera, i s'han habilitat dos higiènics i tres dutxes, en una de les zones de l'edifici menys deteriorades, per als cursetistes.

El dia 4 de juliol s'inicien els cursos amb els participants de l'equip espanyol que prenen part a la Setmana d'Aigües Braves, i a partir del dia 17 de juliol, fins al 30 de setembre, amb periodicitat quinzenal, estan previstos cursets d'iniciació, perfeccionament, etcètera, la responsabilitat tècnica dels quals, com hem dit abans, la duu a terme la Federació Catalana de Piragüisme.

Espero amb això haver satisfet l'interès mostrat per l'il·lustre Diputat interrogant.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Craviotto desitja replicar o repreguntar?

El Sr. CRAVIOTTO (*de l'escó estant*): Simplemente agradecer al Honorable Conseller sus explicaciones y lamentar que debido a todos estos problemas no se puedan desarrollar las actividades con normalidad. Al mismo tiempo, un ruego al señor Conseller para que recoja la sugerencia de que la Escuela de Piragüismo pueda tener una actividad durante todo el año.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller hi vol afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (*de l'escó estant*): Bé, dir que amb molt de gust recullo aquest suggeriment i el passaré a la Direcció General pel que sigui utilitzable i aprofitable.

Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre unes declaracions del candidat
a la presidència del Col·legi de
Veterinaris de Lleida*

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la següent pregunta, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Ayguadé, del Grup Socialista, sobre unes declaracions del candidat a la presidència del Col·legi de Veterinaris de Lleida.

El senyor Ayguadé té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors, senyores Diputades, el motiu d'aquesta pregunta és molt senzill —per tant, la duració d'aquesta també serà extraordinàriament curta—, i és motivada perquè en la celebració de les eleccions per al Col·legi de Veterinaris de Lleida hi va haver unes declaracions publicades a *La Mañana* de Lleida, un diari de Lleida, el dissabte 11 de juny de 1983. En aquest diari, en aquesta publicació, un dels candidats, en Lluís Poveda, feia una afirmació extraordinàriament greu. Deia concretament: «He tenido constancia de compañeros a los que se les ha ofrecido dosis de vacuna a cambio del voto en las oficinas de producción y sanidad animal de Lleida.» Evidentment, aquestes oficines estan dirigides per un altre dels candidats, en Josep Maria Aymerich, candidat que, per cert, va guanyar les eleccions.

El motiu d'aquesta pregunta, evidentment, és, ja que el mateix senyor Aymerich no desmenteix d'una manera contundent com caldria una acusació que és gravíssima —nosaltres considerem que és gravíssima—, i, sobretot, és greu pel moment que està passant el sector. Hem de dir que en aquests últims tres mesos, Catalunya ha perdut aproximadament una tercera part de la seva cabanya ramadera, almenys pel que fa referència als porcs. Hi ha, evidentment, unes xifres estadístiques que no es corresponen ni de bon tros amb el que joestic dient: una tercera part de la seva cabanya ramadera. Però sí que jo invitaria el Consell Executiu, i en aquest cas la mateixa Conselleria d'Agricultura, que agafés una mostra aleatòria d'alguns pobles, per exemple, de Lleida o de la zona de Vic, i anés a comprovar si les granges són plenes o no són plenes d'animals, sobretot en la producció de mares, i tingués molt en compte i molta cura de comprovar el perquè estan bui-

des. I s'adonaria perfectament que una cosa són els resultats de les estadístiques, o els resultats coneguts, i una altra cosa és la realitat. Si, a més a més, s'hi ajunta que la preocupació d'aquest Diputat és prou important atès que al senyor Aymerich ja per tres vegades li ha estat demanada la dimissió per un sindicat, com és la Unió de Pagesos, amb acusacions greus fetes per la premsa d'irregularitats en la seva tasca, ja no tan sols des que és Cap dels serveis de producció i sanitat animal de la Generalitat, sinó abans fins i tot, quan depenia encara del Govern central o de l'Administració central, a nosaltres ens preocupa què és el que pot passar en aquest tema, sobretot tenint en compte que aquest tema de les vacunacions, de l'entrega gratuïta de dosis de vacuna, és prou important per a evitar el resultat final, que és la pèrdua d'animals, decomissos, o pèrdues fins i tot econòmiques per la marxa de la malaltia.

Bé, si, a més a més que la mateixa Unió de Pagesos ha demanat en tres ocasions la dimissió d'aquest senyor demostrant irregularitats, si en aquest cas un company de professió fa aquesta acusació, jo mateix en un moment —i això ho vull fer evident en aquesta Cambra—, fa ja més de tres anys, vaig haver de donar-li tot un conjunt de dades en una sessió pública a l'Ajuntament de Balaguer, que es produïa la recollida de cadàvers, en la qual cosa, aquest senyor, tenint la responsabilitat de comprovar-ho, no va fer res... I tres anys després, pràcticament dos anys i mig després, ha estat un dels afers que ha ocupat primeres pàgines de molts dels diaris de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a respondre la pregunta l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats, concretant en la curta pregunta i en el tema, l'ona de glossopeda o febre aftosa que va envair Catalunya procedent de Salamanca i Valladolid essencialment, i va entrar a Catalunya el mes de novembre per Tarragona, i que fou ràpidament controlada pel sistema clàssic, que s'anella al voltant del focus infeccios que hi pot haver, va entrar a Lleida aproximadament al voltant de gener.

Aquest ona epizootica va sorprendre totalment els responsables tècnics d'elaboració de vacuna de l'Estat, ja que normalment ens envaïa en aquest temps aquest virus responsable de la malaltia. Hi ha tres variants: la a, la o i la c. La c és el virus que normalment, en aquest temps, abunda com a causa d'aquesta malaltia, però aquí hi va haver una variant ràpida, va ser la a, i això va col·lapsar no solament els estocs de l'Estat, del Ministeri d'Agricultura, que és el que distribueix la vacuna, sinó que fins i tot va col·lapsar la mateixa fabricació dels laboratoris.

He fet aquest antecedent perquè, efectivament, en principi, per al control de la malaltia —en que les úniques possibilitats són dues: el sacrifici obligatori, per una banda, molt costós, i la vacunació, prou efectiva— va haver-hi una certa inquietud a tots els medis ramaders, perquè la vacuna era insuficient en la seva distribució, nerviosisme que podria també ésser traslladat probablement als funcionaris responsables. Però joestic parlant dels mesos de gener, febrer i març.

Les eleccions al Col·legi de Veterinaris, concretant, es convoquen el 14 de maig. En aquell moment, la vacuna havia

estat ja pràcticament totalment distribuïda. Malgrat tot, nosaltres fem una investigació, no solament per la pregunta del senyor Diputat, sinó també perquè llegim la notícia de premsa. La nostra pregunta és contestada de la manera següent: les últimes 40 000 dosis que varen entrar a la província de Lleida, el 16 de maig, varen ésser distribuïdes entre una cinquantena de veterinaris, i entre ells el senyor declarant, el senyor Poveda, encara en aquest moment ha d'anar a recollir mil dosis de les que tenia sollicitades.

Per tant, nosaltres creiem que les manifestacions del senyor Poveda eren totalment gratuïtes, més si tenim en compte els resultats de les eleccions. Si no ho recordo malament —els ho diré de memòria, perquè el Col·legi de Lleida no és pas massa nombrós—, hi va haver 109 vots favorables al senyor Aimeric, 60 favorables al senyor Mirats —que sí que va anar a recollir les 1 000 dosis de vacuna última que li corresponien, quan ja pràcticament ha estat vacunada tota la cabana de bestiar de Lleida—, 28 vots al senyor Poveda, senyor denunciador, i 6 vots a un quart candidat que hi havia. La diferència tan enorme a favor del senyor Aimeric fa pensar que, si el sistema vacunal, que no podia servir-se ja de distribució de vacuna perquè, com he dit, estava acabada pràcticament la campanya —hi ha estoc de reserva des del 15 de maig suficient de vacuna. No entenc les declaracions del senyor Poveda i, en aquest cas, crec que el funcionari va complir correctament el seu deure.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja replicar o repreguntar? *(Pausa.)*

El Sr. AYGUADÉ *(de l'escó estant)*: Sí, des de l'escó mateix. Cal dir que m'alegro moltíssim que s'hagi fet una investigació i que en aquesta investigació quedi clar que un funcionari dependent de la Generalitat de Catalunya no ha comès irregularitats. De tota manera, caldria matisar al senyor Conseller que, evidentment, encara que es convoquin unes eleccions el 15 de maig, abans es coneixia que aquestes eleccions s'havien de celebrar; que, a més a més, quant al repartiment de les vacunes, que si bé n'ha estat col·lapsat el repartiment pels responsables del Ministeri, el que sí que és evident és que en aquest any, fins al maig del 83, s'han repartit 800 000 dosis de vacuna de glossopeda pertot l'Estat, i que se n'han repartit 200 000 més que l'any anterior i que, a la vegada, moltes vegades s'ha de preveure de tenir en estoc les dosis suficients perquè quan es produeix el problema no s'hagin de demanar de pressa i corrents a Madrid, i llavors, evidentment, com que el problema és molt generalitzat, els resultats d'aquesta gestió acostumen a ser desgraciadament negatius per al mateix país, que, en aquest cas, és Catalunya, la qual es troba en una situació de no poder utilitzar vacunes.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir-hi quelcom? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Totalment d'acord amb l'expressió del Diputat, però pensi que les reserves vacunals corresponen al Ministeri d'Agricultura, el qual encomana les partides i compra les partides pertinents i les distribueix a tot Espanya de la forma que creu pertinent.

En aquest cas concret ja li he dit que, contràriament al clàssic, l'epizootia va començar pel centre d'Espanya, va començar per remugants en llocs de ports, i jo crec que el Ministeri d'A-

gricultura va fer el que havia de fer, intentar jugular el focus inicial quan una ona epizootica d'una malaltia que, pràcticament, ja és coneguda d'un segle i mig, no es pot controlar fàcilment, perquè no s'ha pogut aconseguir la seva desaparició, tot i ésser bastant fàcil de fer-ho amb altres malalties.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la compra de les terres de la
finca del Castell del Remei*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Ayguadé, del Grup Socialista, sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei. El senyor Ayguadé té la paraula per a presentar la seva pregunta.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, si en l'altra pregunta he estat extraordinàriament breu, en aquesta, per desgràcia, per la dimensió dels documents al meu abast, no ho puc ser tant.

Cal situar, en primer lloc, el problema i la pròpia finca del Castell del Remei. Cal dir que la finca del Castell del Remei és una finca molt gran, té més de 920 hectàrees en realitat, encara que en els Registres de la propietat no consti amb tanta quantitat de terra. Aquesta va ésser una heretat del bisbat de Solsona que va rebre com a llegat; que en el segle XVIII va ser comprada per Ignasi Girona i Targa, que és un dels grans impulsors del canal d'Urgell; que precisament per la construcció d'aquest canal aquestes terres i totes, evidentment, les que són a la seva vora, que configuren la comarca de l'Urgell, van millorar moltíssim la rendibilitat i la productivitat, i que eren terres pràcticament i totalment desèrtiques, eren terres molt dolentes. Va durar moltíssim temps fins que aquestes terres no gaudiren d'una de les més altes productivitats de Catalunya.

L'any 1982, la finca estava administrada per un Consell d'Administració sota la figura d'una societat anònima, que es deia Castell del Remei, presidida per Albert Escobós i Rodon. El mes de març de 1982 aquesta finca fou venuda a una altra empresa, Arcosin, SA., propietat dels germans Cosiner.

Aquest és un dels temes que ja, en primer lloc, cal aclarir i posar en coneixement de les senyores i els senyors Diputats. Cal dir que la Generalitat de Catalunya coneixia la venda d'aquesta finca amb anterioritat als germans Cosiner, o Arcosin, SA; que la coneixia amb anterioritat quant al preu i quant a l'extensió.

Cal dir, i amb molta cura, que aquesta oferta contemplava inclosos els terrenys, els edificis, unes accions d'una empresa conservera, que incloïa també les marques de vi, de brandy, de vinagre, que incloïa la maquinària; que incloïa, tenint en compte que aquesta explotació agrícola-ramadera té, a més, una sèrie de granges o de coberts per a encabir-hi més de 2 000 caps de bestiar de llana, i cal dir, a més a més, que molta de la finca és plantada d'arbres fruiters amb alta producció, o de vinya també amb alta producció.

Si tenim en compte que es van pagar uns 550 milions de pesetes per aquestes nou-centes i escaig —no cal fer tampoc els números rodons perquè les quantitats registrades i les quantitats reals acostumen a ser normalment diferents—, cal dir que el preu per hectàrea era realment baix. Podríem qualificar, si tenim en compte una resta d'aproximadament uns 100 milions

de pessetes per les marques del vi, pels edificis, per les granges, per les accions, etcètera, de menys de 500 000 pessetes l'hectàrea.

Aquest seria el resultat de la terra, del valor de la terra en aquesta primera venda.

Bé, si tenim en compte, per tant, que coneixia aquesta venda primera; que, a més a més, li ho van dir i li ho van comunicar persones de la mateixa zona que consideraven important que el Consell Executiu, que la Generalitat de Catalunya comprés aquesta finca per a fer una cosa que s'havia dit en el propi Parlament, fins i tot el mateix senyor Pujol; el que en diuen vostès banc de terra, mal anomenat segurament, o una figura —diguem-li el nom que vulguem— administrativa per a la utilització de la terra, quant a la intervenció del mercat i disposició pels mateixos pagesos i ramaders.

Això no es va fer així, no es va fer una oferta en ferm; és una llàstima, perquè aquesta finca hauria estat en la seva totalitat i amb els edificis una gran compra. La realitat és que es van fer una sèrie de gestions, però jo no conec les raons —m'agradaria, a més a més, que se m'expliquessin aquí— per què no es va fer una oferta en ferm, per què no es va comprar aquesta finca.

El Consell Executiu de la Generalitat —i aquesta és la meua sorpresa—, en data del 26 de setembre de 1982, anuncia a «bombo y platillo», donat que es realitzava el Consell Executiu de Cervera, que compraria part de la finca del Castell del Remei. El mateix senyor Conseller fa unes manifestacions que aquestes terres, juntament amb les del delta de l'Ebre, són les millors que hi ha a Catalunya. El senyor Pujol, a més, llança als quatre vents la idea que aquestes terres serien ofertes als expropiats de les seves terres per a la construcció del pantà de Rialb, perquè d'aquesta manera no es veiessin tan malmesos, per tant, beneficiats amb unes terres d'alta qualitat.

Aquest Diputat va considerar aquesta iniciativa extraordinàriament beneficiosa, una gran idea, no en el temps, perquè havia d'haver estat feta molt abans. En data 19 de maig de 1983, es formalitza la compra d'aquesta finca —la part de la finca, perdó—, 138 hectàrees el 83, per una quantitat de 128 483 000 pessetes, la qual cosa ens dóna un preu de 925 000 pessetes per hectàrea. Aquest Diputat immediatament considera una compra absolutament i totalment desfasada respecte a la compra que, sis mesos abans havia fet ja Arcosin, SA., a Castell del Remei, SA. Però és que aquest Diputat ja podia llavors dir claríssimament que la Generalitat de Catalunya, en aquest cas el Consell Executiu, s'ha convertit en el primer especulador del país, ja que, d'alguna manera —afavoridor de l'especulació—, el que fa és comprar molt més car del preu en què realment fa pocs mesos s'havia venut la finca.

Però aquest Diputat quan comprova quina és la part de la finca que s'ha venut, la sorpresa d'aquest Diputat es torna en vertadera indignació, perquè és la pitjor part de tota la finca. La terra més dolenta, la part realment que aquells qui l'han visitada la consideren..., bé, jo, almenys, part d'aquesta terra no la compraria ni regalada. Ho dic amb tota la claredat, tot i tenir en compte que amb millores a realitzar aquesta finca es pot convertir en una finca bona com les altres i, a costa d'anys, en una gran finca. Però, evidentment, les despeses que això comporta signifiquen inversions elevadíssimes. Però podria ser que la Conselleria, que en aquests moments es col·loca en una

situació d'haver fet un error gravíssim, paga molt més que el que ha costat la finca sis mesos abans; però, a més, compra la pitjor part de la finca. Perquè tinguem en compte que aquestes 925 000 pessetes per hectàrea s'agreguen pel fet que aquesta és la pitjor part de la finca, la pitjor part de la finca. Però si això s'hagués produït per desconeixement, podríem dir que la Conselleria d'Agricultura no en sap més —ja ens ho ha demostrat en altres ocasions; per tant, no seria una sorpresa per a aquest Diputat—, però el que és greu és que la mateixa Conselleria d'Agricultura coneixia, per informes de funcionaris, de tècnics adscrits a la mateixa Conselleria, quin era el valor real d'aquesta part de la finca. Jo diria que coneixia el valor real d'aquesta finca, de la part de la finca que es venia, més ben dit, i, sobretot —i ho dic amb tota la claredat—, jo penso —després d'haver parlat amb molts pagesos de la zona i amb els mateixos Consellers dels ajuntaments— que aquesta oferta era també exagerada. Per exemple, hi ha un document de la Conselleria d'Agricultura que és la valoració de la visita realitzada a la finca Castell del Remei, en els termes municipals de Penelles i la Furriola —hi van assistir en Jaume Gregori i Punyent, Servei d'Extensió Agrària d'Agramunt, Pau Altarriba i Escota, de Millora Rural de Lleida, Antoni Simon i Echevarría, de la Secretaria General Tècnica. En aquest informe, a part de dir en el seu contingut que la finca té carències molt grans i que a la vegada s'hi han de fer milloraments també molt grans perquè pugui donar una certa rendibilitat, diu claríssimament en el punt 7: «Estimem el preu de l'esmentat terreny en 600 000 pessetes/hectàrea i un cost addicional per a posar-lo en regatge de 217 426 pessetes.» Per tant, vol dir que els mateixos serveis administratius de la Conselleria deien al responsable polític que, d'aquesta finca, el màxim que se'n podia pagar eren 600 000 pessetes i que, després, costaria, a més a més, dues-centes mil i escaig de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha depassat ja el doble del temps destinat a això. Si té alguna cosa important a dir, afegeixi-ho, però intenti de resumir-ho.

El Sr. AYGUADÉ: No. Resumiré moltíssim, només que, si de cas, amb les respostes del senyor Conseller, jo acabaria de donar tot un conjunt d'informes que tinc al meu poder que demostrin que aquesta compra ha estat mal feta, pel damunt del seu valor; que vostès coneixien que no es podia pagar la quantitat que s'ha pagat; que vostès coneixien que s'hi havien de realitzar obres per valor de més de 30 milions de pessetes, per a posar aquesta finca en una mínima rendibilitat per a la zona; que vostès s'han convertit, per tant, en especuladors, que vostès han fet una mala compra, i que, evidentment, si vostès no em donen les explicacions correctes, jo exerciré altres accions parlamentàries.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats, en principi sembla haver-hi un acord d'intencions entre tots els partits de la necessitat d'una reserva de terres, tant per a l'accés a la propietat de possibles nous pagesos com, en síntesi, per a cobrir la possibilitat de desnonaments siguin de l'ordre que siguin i, al mateix temps, preparar camps experimentals molt necessaris.

D'altra part, sabem tots l'arrelament del pagès a la seva con-

trada, i no és perquè sí, sinó que l'agricultura que realitza és en unes determinades condicions que l'han conduït a especialitzar-se en determinats conreus, la qual cosa significa no sols un esforç específic humà sinó, al mateix temps, l'additament d'estrís específics necessaris per a llur tasca.

És pel fet anterior que considerem, en comunicar-nos la possible o, millor dit, la probable venda del Castell del Remei i pensar, al mateix temps, en l'embassament de Rialb, que aquesta seria una finca que per la seva ubicació, per les seves característiques de superfície, faria interessant la seva compra per a ajudar els desnonats que hi haurà en el moment de la construcció d'aquest embassament.

De tota manera, malgrat la informació del senyor Diputat, que és àmplia, d'entrada —jo la primera part no la coneixia amb tanta rapidesa com ell—, i en interessar-nos per la finca, ens assabentem que aquesta operació ja ha estat realitzada, ja ha estat compromesa, i la societat del Castell del Remei, que era realment la que estava en venda, no pas la finca, sinó la societat, l'havia comprada una altra societat, la dels germans Ugenea. Naturalment, entrem en contacte amb els compradors de les accions de l'anomenada societat, per veure de comprar finca del Castell del Remei, ja que no la societat. En principi, se'ns diu que no estan interessats, en cap cas, en la venda de la finca, i per això queda interrompuda la relació amb els dits senyors.

Temps després se'ns fa una oferta del voltant de 140 hectàrees, que són objecte de la pregunta. Conseqüència d'això, conseqüència d'aquesta oferta, es fa un sondeig de valoracions de finques per la comarca, i els preus que ens donen, tant entitats financeres consultades en primer lloc com cooperatives i pagesos, són altament desiguals, ja que indiscutiblement depèn del lloc i de la superfície a comprar, sempre parlant de l'Urgell i de terra regable.

Els preus van des de 900 pessetes/jornal —preu màxim, que fa 2 200 000 pessetes hectàrea— fins a una mitjana —parlo sempre de terres d'Urgell i regables— d'1 200 000 a 1 500 000 preu/hectàrea. Ahir, encara, dos funcionaris es varen traslladar a comprovar el valor comercial de les terres de l'Urgell que són en venda, i continua estant l'oferta al voltant d'1 500 000 pessetes/hectàrea. Aquest és, doncs, el preu que regeix en un mercat de lliure oferta i demanda.

Vist això, es demana l'últim preu a la part venedora, ja que començava per un valor altíssim, començava per demanar aquest de milió i mig de pessetes, i es tanca totalment i absolutament que el seu últim preu no negociable són 128 milions per la tal finca. Mentrestant, no solament amb l'informe donat per la gent de la comarca i pels venedors experts de la comarca, s'envia un primer informe als senyors que —molt ben informat està el senyor Diputat— ens dona un preu de 600 000 pessetes/hectàrea, però aquestes 600 000 pessetes hectàrea, encara, avui dia, corresponen a terrenys de secà i a terrenys costeruts de difícil transformació.

Davant la disparitat de valoracions, es creu convenient encarregar un estudi aprofundit del terna a una empresa especialitzada. La valoració del valor potència de la finca-problema és, segons aquest estudi, d'1 056 240 pessetes/hectàrea, cosa que dona un valor final de 146 700 000 pessetes per la total propietat. De l'esmentat valor, efectivament, cal descomptar les inversions necessàries per a deixar la finca en òptimes con-

dicions, cosa que equivaldria a donar un valor d'1 009 000 pessetes a la terra, tal com està actualment.

Considerant, de tota manera, que no hi ha fórmules matemàtiques de cap mena per a donar una exacta valoració a la terra —és un mercat de lliure oferta; els espais a comprar a Catalunya són escadussers, les hectàrees amb una sola mà, tan àmplies, són totalment difícils de trobar—, i tenint en compte, al mateix temps, el valor social de l'operació proximitat relativa real, possibilitat que unes deu o dotze famílies tinguin superfície agrícola suficient per a una agricultura amb renda eficient, i que, per tant, puguin agrupar-se els coterranis —fet psicològicament molt important—, i oferint terres iguals o millors, un cop drenades i sanejades, a les que hauran d'abandonar, fa considerar la total operació per a arribar a un acord en l'últim preu ofert pel venedor.

Mentrestant, també seria interessant considerar que el Ministeri d'Agricultura intenta trobar terres suficients per a —igual que ha fet el Departament— indemnitzar els afectats; és a dir, estem convençuts, tant el Ministeri com el Departament d'Agricultura, que no es pot indemnitzar els pagesos perquè deixin de fer de pagès, sinó que hem de pretendre indemnitzar pagesos perquè continuïn fent de pagès.

Això va conduir, al seu dia, a tramitar globalment aquesta situació, en primer lloc, amb els serveis no transferits d'IRYDA de Lleida, amb els quals s'ha parlat, i jo, personalment, amb conversa tinguda amb el Ministre d'Agricultura, vaig fer oferta de la finca per a sumar-la a les que la finca posseeix a Geminells i al paquet que es pugui trobar de terres properes o semblants a les que hauran d'abandonar els pagesos de Bassella, Tiurana, etcètera.

Sabem, i som conscients, que els esforços —tant del Ministeri com del Departament— no seran suficients ni per a les famílies afectades ni per a trobar superfícies suficients a la pèrdua, però creiem que és necessari fer, com es diria en termes esportius, el major *pressing* possible dins la línia encetada, ja que tots sabem sobrerament que la nostra pagesia no voldrà allunyar-se del seu entorn, i ja es va anunciar que a Catalunya no hi havia terres suficients per a aquests pagesos i que era necessari que alguns d'ells emigressin fora de la nostra terra.

Jo crec que això sols justifica un esforç de voluntat terrible i una necessitat de coordinar esforços. Ja veig que el senyor Diputat està molt ben informat, de tota manera, li brindo indiscutiblement tot el dossier que hi ha en la Conselleria d'Agricultura —igual que a la resta de membres de la sala—, perquè pugui comprovar la qualitat d'aquesta finca en la seva part bona, el que s'ha de fer per a sanejar l'altra part, i no oblidar que l'Urgell era tot salnitre quan es va iniciar, i que avui té una de les millors agricultures de Catalunya. Això no és un tema tècnicament difícil, i això és un tema que es pot resoldre.

Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé vol replicar o repreguntar? (Pausa.)

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, evidentment haig de replicar, perquè, en primer lloc, la contesta del senyor Conseller no s'ajusta a la veritat i a la realitat dels fets i dels documents que són en el seu poder. En primer lloc, cal dir que l'informe demanat a en Jesús Marín Martínez, que és un informe fora dels mateixos

tècnics que la Conselleria té en gran quantitat per a poder realitzar aquest estudi, diu claríssimament que el preu total és de 108 261 000 pessetes, o sigui que el preu és de 779 000 pessetes per hectàrea. Aquest és l'informe que, d'alguna manera, l'empresa privada a què vostè va demanar l'informe, és el que diu, i afegeix, evidentment, unes altres quantitats de diner que vostès s'hauran de gastar per a convertir aquestes terres en el valor que vostès han pagat, i perquè arribin a tenir un valor d'un milió i mig de pessetes per hectàrea hauran de passar moltíssims anys, perquè, a més a més, això voldrà dir que s'hi hauran de fer unes millores amb adobs orgànics, s'hi hauran de fer tot un conjunt de millores quant a les feines i als treballs mecànics a realitzar en la mateixa finca, i, per la mateixa acció de cultiu al cap d'uns anys, i dels regs mateixos, es converteixen, d'ermes, que és el que en aquests moments són, en de qualitat.

Fixi's vostè si les terres que han comprat són dolentes, que durant els tres últims anys aquestes terres havien estat ermes; per tant, fins i tot vostès podrien aplicar la Llei de «fincas manifestamente mejorables y ociosas», no en la part de «fincas manifestamente mejorables», però sí en la d'«ociosas», per fer el que vostès mateixos han fet, però pagant 925 000 o 950 000 pessetes per hectàrea, més les 225 000 pessetes que vostès s'hauran de gastar per a la qualitat d'aquestes terres, per la qual cosa vostès van enviar uns tècnics —que jo ja li he dit, ja li he llegit abans què és el que van dir uns dels tècnics—, li puc llegir també uns altres informes que consten al Medi Rural, que absolutament tots els senyors Diputats també poden demanar-me, no a la Conselleria, sinó a mi mateix; l'informe aquest parla claríssimament que aquestes terres —per llegir-li i ser molt breu—:

«Por lo que se refiere a las tierras, los agricultores de la zona, en los términos municipales de la Fuliola i Penelles, distinguen muy bien entre el "reg de pla" i el "reg de fons", asignándoles unos precios por hectárea que varían entre las 800 000 y las 950 000 pesetas para el "reg de pla", y entre las de 1 100 000 pesetas y de 1 500 000 pesetas para el "reg de fons". Las plantaciones se cotizan a 1 700 000 o a 1 900 000 —les plantacions.

»Estos precios se refieren a terrenos perfectamente nivelados, con tamaño de los bancales adecuado para el empleo de maquinaria y su red de riego, y desagüe en buenas condiciones de funcionamiento.» Això és, quan es parla d'aquestes quantitats, es parla d'aquest tipus de terra.

«Evidentemente, estos precios no son aplicables a las superficies objeto del presente informe, a las que, en promedio, deberíamos asignarles un precio medio de 600 000 pesetas por hectárea;» —o sigui que coincideix amb l'anterior informe— «también debemos indicar aquí que los fondos de la parcela b), únicos existentes en las superficies objeto del informe, presentan muchos problemas por las corrientes de aguas subterráneas que circulan y provocan los conocidos "coladores", que afectan incluso a la estabilidad de los terrenos. Por ello, estas tierras de fondo, que son las más cotizadas cuando están en las debidas condiciones, en nuestro caso deben estimarse como poco productivas.»

Llavors parla de les millores a efectuar, i parla d'una quantitat de més de 30 milions de pessetes, però aquesta quantitat... Totes aquelles persones que, d'alguna manera, han hagut d'ar-

reglar una terra en males condicions, sabem que no costaran 30 milions de pessetes, sinó que en costaran molts més, diguin el que diguin els informes, per a millorar aquesta terra, perquè només parlen del moviment de terres per a anivellar; parlen de fer el drenatge, i parlen d'entubar per a fer el reg, però jo li dic que, a més a més —perquè aquests informes també ho deixen clar—, que en aquesta zona hi ha cervell de gat, que en aquesta zona hi ha corrents subterranis, que en aquesta zona hi ha zones salnitroses importants, i que aquesta terra no serà bona si, a més a més, no s'hi afegeixen una bona quantitat de milers de metres cúbics de terra de qualitat perquè aquesta sigui una terra realment cultivable, que en aquest informe de 30 milions de pessetes no es contempla.

Miri, jo li ho diré amb tota la claredat: jo, en aquesta compra, tenint vostès coneixement del que es va pagar —vostès n'han pagat molt més—, tenint en compte que és la pitjor part de la finca i tenint en compte que vostès no poden allegar desconeixement, evidentment, jo hi veig una intencionalitat fora del que és simplement l'acció política o de govern o la funció administrativa.

Per força —i no ho dic jo, tots els pagesos de la zona n'estan convençuts i, després de la resposta, jo també—, algú hi ha cobrat una comissió.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo li pregaria que retirés les seves paraules o que, almenys les rectificqués. Bé, aquestes paraules no es poden dir si no és que es formula una prova, no?

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*): He dit simplement que tinc una sospita. No he dit res, no he afirmat...

El Sr. PRESIDENT: Per tant... És a dir, vostè té una sospita i res més que una sospita, aquest és el sentit de les seves paraules.

El senyor Conseller vol afegir-hi alguna cosa?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*): Senyor President, en primer lloc, agrair la seva intervenció; li anava a suplicar que ho fes. En segon lloc, aquest joc desagradable que una vegada tenen raó els pagesos i una altra vegada tenen raó els tècnics no l'acabo d'entendre; jo he dit les valoracions dels pagesos, he dit les valoracions dels tècnics... El fet d'arrorgar-se un messianisme pagès que el senyor Diputat no té de cap manera em sembla també extraordinari. No he tingut ni una sola protesta de cap sindicat pagès, ni de cap organització econòmica —entengui's cooperatives—; és la seva la primera. Té l'obligació d'estar vigilant, li agraeixo que estigui vigilant, m'admira la forma de subministrament de documentació que ell té, que no és la via que jo he ofert aquí, perquè aquesta via no l'ha utilitzada —almenys que jo en tingui coneixement—; si és així, li demano que em perdoni, però jo crec que no és així. I, per tant, em cenneixo a una cosa: el que he dit jo és l'estricta veritat.

En tota actuació hi pot haver error, és indiscutible, però jo crec que socialment, que políticament, s'havia de comprar la finca i la finca es va comprar. I en segon lloc, vostè diu entre paraules que aquesta finca, una vegada transformada, serà la finca d'1 500 000 pessetes. Doncs, bé, senyor Diputat, aquesta finca, una vegada transformada segons els estudis que s'estan acabant ja, és una finca que se n'anirà a 1 200 000 pessetes

l'hectàrea, si és que els tècnics tenen raó on els pagesos no en tenen.

Deixi tenir, d'una vegada, raó sempre al mateix; deixi tenir sempre raó als tècnics o deixi sempre tenir raó als pagesos, però no quan li convingui doni la raó a un o doni raó a uns altres.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el resultat de les auditories
de l'exercici 1982 de les
Federacions catalanes esportives*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta de l'ordre del dia, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Terradellas, del Grup Socialista, sobre quin ha estat el resultat de les auditories de l'exercici 1982 efectuades a les federacions catalanes de les diferents modalitats esportives. Jo pregaria, tant al senyor Diputat com al membre del Consell Executiu que contesti la pregunta, que tractin de no depassar els temps previstos pel Reglament.

El senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Jo crec, i vaig a intentar no depassar el temps a l'hora d'exposar la interpellació que ahir va tenir lloc. Serà molt més breu. Senyores i senyors Diputats, es tracta d'un tema que avui dia ha estat notícia, perquè els diaris n'han anat plens, les emissores de ràdio: es tracta de la impossibilitat d'alguna federació esportiva d'aclarir la destinació de les subvencions que ha rebut del Consell Superior d'Esports destinades per a l'any passat. Com a conseqüència d'aquesta anomalia, no es va efectuar el dictamen de l'auditoria encomanada per l'Administració de l'Estat. Aquest va ser el motiu per què el Govern central va dictar una sèrie de mesures en el sentit de garantir per a aquest any 1983 que les subvencions de diners públics concedides per l'Administració de l'Estat a les federacions afectades els siguin lliurades com a despeses a justificar, a fi de donar compliment al que diu la Llei General de Cultura Física i Esports. Aquesta mesura, que el Grup Socialista entén necessària, i que fins ara cap altra opció política del ventall democràtic ha contestat, no ha estat acceptada per alguns sectors que, per interessos prou ben coneguts, han volgut fer creure a l'opinió pública que es tracta d'una operació del Consell Superior d'Esports contra un determinat esport, i més concretament contra el futbol, cosa que no és res més que una mesura administrativa per a la transparència, l'eficàcia del diner públic, que està a la Hisenda de l'Estat, provinent dels impostos directes i indirectes de tots els ciutadans. Evidentment, també de les travesses, però també de l'impost sobre la renda que paguen més o menys religiosament tots els ciutadans.

És lògic, doncs, que s'intenti de garantir el bon ús dels diners que l'Estat administra a través de les subvencions a aquelles entitats que, si bé són privades, evidentment fan una funció pública, com ho són les federacions esportives. No s'entendria que un govern, que sempre ha de voler introduir la racionalitat, el rigor i la transparència en l'Administració pública, es quedés amb els braços plegats davant la impossibilitat, respecte a un organisme o entitat que rep ajuda pública, de poder aclarir la destinació d'aquestes despeses, després d'una audito-

ria. És lògic, per tant, que, sense retallar els pressupostos de les federacions afectades, se'ls condicioni la subvenció a justificació de la despesa, una mesura ben lògica en qualsevol Estat modern.

Cosa, per això, lamentable, mesura lamentable que no voldriem que passés a Catalunya, perquè a Catalunya, com a conseqüència del Decret 132 de 1981, el Consell Executiu, a través de la Direcció General d'Esports, va constituir les federacions catalanes, amb personalitat jurídica pròpia i que, per tant, tenen dret, i el Consell Executiu, a través de la Direcció General d'Esports, els dona subvencions. És lògic, per tant, i ho celebrem, que la Direcció General d'Esports, a primers d'any, encomanés, en conveni amb el Consell Superior d'Esports, auditories per a les diferents federacions catalanes.

La pregunta és lògica. Quin ha estat el resultat de les auditories de l'exercici de 1982 efectuades a les federacions catalanes de les diferents modalitats esportives?

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, jo voldria donar la seguretat a l'Honorable senyor President que tindrà molt en compte la seva manifestació i la seva recomanació, i m'excuso una vegada més per haver abusat ahir de la seva benignitat.

El Sr. PRESIDENT: No, no.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: En resposta a la pregunta formulada per l'Il·lustre senyor Daniel Terradellas i Redon, Diputat del Grup Socialista, referent a quins han estat els resultats de les auditories de l'exercici del 1982, tinc l'honor de manifestar que, en data 22 de febrer d'enguany, la Direcció General de l'Esport va signar un acord amb el Consejo Superior de Deportes, en el qual convenien, literalment: «Primero: Los censores jurados de cuentas nombrados para auditar los recursos totales de las federaciones españolas para el ejercicio de 1982 efectuaran, así mismo, las auditorias correspondientes a las federaciones catalanas, en relación con la totalidad de todos sus ingresos y despeses. Segundo: La Dirección General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya fixarà els criteris d'actuació dels Censores Jurados de Cuentas que hagin d'efectuar les auditories a les quals es fa referència a l'apartat anterior. Queda entès que les parts que subscriuen el present conveni consideren molt convenient que totes les entitats esportives que han d'ésser auditades s'adaptin als mateixos criteris de comptabilització i justificació dels seus recursos. Tercer: El termini de vigència d'aquest conveni és per a l'exercici esmentat en l'apartat 1, podent considerar-lo automàticament renovat per successius exercicis econòmics, si no és denunciat abans del 31 de desembre de cada any per qualsevol de les parts». Tenint en compte que les federacions catalanes són de nova constitució, creiem que la funció principal d'aquestes auditories ha d'ésser la d'assessorar degudament les federacions a fi que aquestes portin la comptabilitat, d'acord amb les directrius numerades per aquesta Direcció General de l'Esport. A tal efecte, s'ha elaborat un pla comptable i, al mateix temps, i als efectes de posar-lo seguidament en funcionament,

s'estan efectuant reunions a fi d'explicar a les federacions catalanes la mecànica d'aquell.

Posseeixo un exemplar de l'esmentat pla comptable, que tinc el gust de posar a disposició de l'Il·lustre senyor Diputat interrogant, per si vol examinar-lo.

És tot el que aquest Conseller té per a dir en relació amb la pregunta.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas desitja replicar o repreguntar?

El Sr. TERRADELLAS: Sí, moltes gràcies, senyor President, molt breument. Sí, certament, l'interrogant encara queda al cim. És lògic i jo entenc perfectament que, essent per a l'any 82 i de constitució ben recent que les federacions catalanes tinguin entitat jurídica pròpia, ha de ser molt difícil, el primer any, poder fer una auditoria d'una manera correcta. El que sí que queda clar és que la Direcció General d'Esports, que va subvencionar amb gairebé dos-cents milions de pessetes, l'any passat, les federacions, no pot esbrinar si aquestes pessetes varen tenir una destinació que l'Administració els va donar.

En tot cas, agraeixo la informació, i jo espero que de cara a l'any que ve la situació hagi millorat, i, en tot cas, agrair aquesta informació complementària que m'ofereix l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir-hi quelcom?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: És que li voldria dir al senyor Diputat interrogant que estic molt content que per primera vegada hagi satisfet de manera deguda les seves necessitats d'informació.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta que seguia en la llista en poder dels senyors Diputats és la pregunta del senyor Albert Alay, que ha anunciat que la retirava.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
unes oficines d'informació
i assessorament del ciutadà*

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formularà el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat al Consell Executiu, sobre si pensa crear oficines d'informació i assessorament del ciutadà. En nom del Partit Socialista Unificat, formularà la pregunta el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, des de l'escó, senyor President, si m'ho permet. Nosaltres, per notícies de premsa, hem rebut la informació que es pensaven crear oficines d'informació i assessorament del ciutadà en els barris perifèrics de Barcelona i a poblacions del cinturó industrial. Notícies paral·leles a la decisió, sembla, d'alguns dirigents de Convergència i Unió, de dur a terme una política de cara a la immigració i als sectors de la immigració. Fins i tot un portaveu de Convergència i Unió —no identificat— deia en aquestes notícies de premsa que reconeixia que indirectament aquestes oficines han d'afavorir els interessos polítics del partit del Govern davant les futures eleccions del Parlament de Catalunya.

Voldríem saber quina informació ens pot donar el Govern sobre aquesta notícia de premsa.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, en contestació a la pregunta de l'Il·lustre senyor Diputat interrogant, si l'hagués de considerar en la seva literalitat i en el seu conjunt i, per tant, comprenent-hi la seva segona meitat que, com a mínim, potser —i que em perdoni l'Il·lustre Diputat— es podria qualificar de capciosa, hauria de dir, simplement, no, i res més, tal com no fa molt va fer una destacadíssima personalitat del Govern central en un episodi parlamentari.

Però establert això, i donant com a no existent aquella segona meitat, —almenys en la seva literalitat—, m'és molt grat de contestar a l'Il·lustre senyor Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya el que segueix. Primer, que el Consell Executiu, al qual tinc l'honor de pertànyer, no ha acordat ni discutit res que correspongui a la denominació de què fa ús l'Il·lustre senyor Diputat interrogant. Segon, que l'article 33 de la Llei de Procediment Administratiu diu el que segueix: «1. En todo Departamento Ministerial, Organismo autónomo o gran unidad administrativa de carácter civil, se informará al público acerca de los fines, competencia y funcionamiento de sus distintos órganos y servicios, mediante oficinas de información, publicaciones ilustrativas sobre tramitación de expedientes, diagramas de procedimiento, organigramas, indicación sobre localización de dependencias y horarios de trabajo y cualquier otro medio adecuado. 2. La función informativa a que se refiere el párrafo anterior se realizará en los Gobiernos civiles de todas las delegaciones y dependencias civiles de la Administración central de su provincia, como, asimismo, por aquellas en lo que específicamente afecte a cada una. En Madrid se realizará por cada Departamento.» Tercer, que en compliment d'aquesta obligació, la Presidència de la Generalitat va crear, per Decret del 8 de març, el Servei d'Informació i Comunicació Ciutadana, les instal·lacions del qual van ésser inaugurades pel Molt Honorable senyor President de la Generalitat el 17 de juny darrer, i que estan treballant a ple rendiment i amb un massiu interès per part dels ciutadans. Quart, que l'èxit d'aquesta oficina i la necessitat de servir l'opinió pública, i de complir plenament amb el que ens mana la Llei de Procediment Administratiu, aquest èxit i aquesta necessitat poden aconsellar la creació d'altres centres subsidiaris d'informació que, lògicament, en cas de crear-se, haurien d'estar al servei preferent de les persones i zones que menys possibilitats tinguin de procurar-se aquella informació i més puguin beneficiar-se'n. I, cinquè, que la conducta del Comitè Executiu no és mai dictada per a afavorir els seus interessos polítics i menys els seus interessos electorals, sinó per al compliment del seu deure, que naturalment, si ho fa encertadament, podrà afavorir el seu futur polític i fins i tot electoral, si així ho valora el nostre poble que és qui, en definitiva, ens ha de jutjar a tots, i que té el dret d'estar ben informat precisament perquè pugui jutjar amb l'indispensable coneixement de causa.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Aleshores, la pregunta següent era la que havia de formular el Diputat senyor Víctor Torres al Consell

Executiu. El senyor Torres ha comunicat a la Mesa que la retirava.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les empreses del grup Banca Catalana*

Passem, doncs, a la pregunta que segueix, que és la que formularà el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat al Consell Executiu, sobre la continuïtat del grup Banca Catalana i el manteniment dels seus llocs de treball. El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, en realitat aquesta és una pregunta de demanda d'informació —només ho dic per situar-la bé— i, com que tal com està aquí està mal formulada, recordaré que la pregunta no és pels llocs de treball del grup Banca Catalana, sinó pel lloc de treball de les empreses que avui estan participades pel grup Banca Catalana, especialment a través del Banc Industrial de Catalunya. Perquè en aquest afer hi ha una preocupació, que ja l'hem expressada aquí aquest matí, pels treballadors directament ocupats pel grup, però hi ha també una preocupació per tota una sèrie d'empreses, aquí, a Catalunya, de diferents sectors, de diferents situacions econòmiques, també, algunes d'elles, fins i tot, en sectors que nosaltres ens atreviríem a qualificar d'estratègics, i segurament no per casualitat, diguem-ne. I ens preocupa, en primer lloc, la continuïtat d'aquest sector financer —i suposo que ens preocupa a tots—, i també i molt especialment la continuïtat dels llocs de treball, del sector industrial, perdó, i després la continuïtat d'aquests llocs de treball. Entre algunes d'aquestes empreses que tenen aquestes característiques, que són viables, que ocupen un lloc estratègic en l'economia, aquí a Catalunya, que, per tant, poden continuar, citaríem, per exemple, Rivièrre, que és una de les empreses importants participades pel grup. Aquest matí el senyor Cullerell, en una altra intervenció, a mi m'ha semblat, també, personalment, que intentava, en alguns casos, eludir la responsabilitat del Consell Executiu en tota aquesta qüestió, i fins i tot ha explicat el nostre model d'empresa bancària, el model del PSU. Jo, en tot cas, demanaria, un altre dia, temps per a explicar-lo. No és, evidentment, el que ell plantejava. Nosaltres entenem, precisament, que la conversió d'aquest sector, la solució d'aquest sector en una banca comercial pública és precisament perquè sigui, senyor Cullerell, una banca comercial pública activa, competitiva, que tregui l'oligopoli dels grans Bancs, i, en cap moment, diguem-ne, no pensem Banca Catalana Banc d'Espanya.

No és aquesta la imatge que en teníem nosaltres, sinó al contrari, que hagués estat un instrument, ens sembla a nosaltres, que podia ser, o pot ser, ja no ho sé, un instrument important, un instrument important a mans de l'autonomia. Aleshores, hi ha aquest tema del sector industrial i dels seus llocs de treball, i ens preocupa perquè en aquest moment, i nosaltres ens referim molt en concret a una experiència que jo, personalment, he viscut de prop, que és el comitè d'empresa de Rivièrre, i sabem que aquesta és la situació d'altres empreses que estan en aquest moment també participades... Rivièrre és una empresa el capital de la qual majoritàriament és a mans del BIC, i en aquest moment no tenen, el comitè d'empresa i els treballadors, cap informació oficial —d'oficiosa tenen cinquan-

ta mil remors de diferents tipus— sobre quina és l'estructura de capital de l'empresa, no saben en aquest moment qui mana a l'empresa, si el consell d'administració segueix o s'ha canviat; és a dir, hi ha una indefinició de l'estructura de capital que és molt greu, i que és greu, jo diria, no únicament pel que afecta la continuïtat de l'empresa quant a la plantilla que està en una situació de rotació, d'expedient de regulació d'ocupació, etcètera... Aquesta indefinició no l'ajuda gens a augmentar els seus nivells de productivitat, que ells consideren necessaris, i voldrien, per tant, transparència, informació, saber quines solucions s'estan aplicant. I aquest és un tema que em sembla que seria convenient, no que ens ho expliqui avui a nosaltres, sinó que a través d'aquesta pregunta es desvetlli la preocupació per a informar aquests sectors implicats.

I després, segurament, no és únicament un problema d'informació. El senyor Cullerell ja ha dit algunes de les accions que s'han emprès; en concret, doncs, reforçant la línia de descompte o mantenint la línia de descompte de certs bancs en aquestes empreses; ens semblen mesures importants, però, segurament, que no són les úniques que aquestes empreses, en aquests moments, necessiten. Segurament tenen problemes de gestió, no només de suport financer, sinó de gestió important, i, en definitiva, si nosaltres vam sortir aquí, quan hi va haver l'afer de Rumasa, demanant que el Consell Executiu no es desentengués del problema dels treballadors que estan afectats per tot l'afer Rumasa aquí a Catalunya, i que, per tant, seguís de prop el tema per assegurar que les empreses i els seus llocs de treball tinguessin una continuïtat, ens sembla que en el tema de les empreses participades pel Grup Banca Catalana aquesta preocupació ha de ser molt més forta, per raons històriques que ja hem esmentat avui i que jo no vull tornar ara a repetir, però ens sembla que l'oportunitat moral de seguir de prop i d'intervenir en aquests casos és molt més gran.

Per tant, aquesta és una pregunta amb demanda d'informació, amb demanda d'informació que, insisteixo, no és tant per al nostre Grup parlamentari com sobretot, en general, per als treballadors d'aquestes empreses, que estan en una situació, realment, d'indefinició que els pot portar a buscar, potser, sortides que no siguin les més adequades per a resoldre aquest problema.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyores i senyors Diputats, molt breument, la preocupació del Consell Executiu pel que fa referència al nombre de llocs de treball que poden ser possiblement afectats és doble. No solament per les participades —li volia també plantejar un altre problema que vostè no ha esmentat—, sinó, fins i tot dins del mateix grup bancari, per dir-ho així, com a conseqüència del que se'n diu, ara, un sobredimensionament de l'estructura bancària actual. Bé, és clar, el que passa és que aquest sobredimensionament de l'estructura bancària actual és conseqüència de la pèrdua de dipòsits que hi ha hagut, resultant de tota la crisi, i, per tant, és evident que qualsevol solució tendent a remuntar aquesta xifra de dipòsits..., pot ser que aquest sobredimensionament no existeixi i es trobi el grup bancari amb unes *ratios*

d'anormalitat o diguem-ne dintre del que es comporta dintre de la banca espanyola. Aquest és un primer tema.

I en el segon que vostè planteja més directament, jo li puc parlar d'accions concretes. Una: el dia 20 del 6 del 83, el dia 20 de juny del 83, la Comissió Econòmica creada recentment per decret de la Presidència de la Generalitat, amb la presidència del President de la Generalitat, concretament aquell dia, va tenir coneixement d'una ordre interior per la qual es cancellaven, en vint-i-quatre hores, els límits de descompte a totes les empreses participades. Com pot suposar vostè, això significava, de fet, portar a la fallida deu empreses, pràcticament, deu empreses de sectors estratègics i deu empreses amb tot el que podria significar després en el ram auxiliar d'aquestes empreses. Bé, hi va haver gestions personals amb el president del Banc de Biscaia, gestions personals amb el president de Banca Catalana, el delegat del Banc de Biscaia aquí i, de fet, es va aturar aquesta nota, aquesta circular interior que segons els nostres informes, es tractava d'un error, d'un error que havien tingut els directius que en aquests moments tenen encomanada la gestió de Banca Catalana. De fet, hi ha una cosa en aquesta nota que jo li haig de dir amb tota sinceritat que desconec, que diu: «Como consecuencia de ...», —és a dir, en la nota es justificava, la cancel·lació—, «como consecuencia del clausulado del contrato firmado con el Fondo de Garantía de Depósitos». Bé, aquest «clausulado de contrato firmado entre el Fondo de Garantía de Depósitos y los establecimientos bancarios del pool», nosaltres no el tenim, el Consell Executiu el desconec. Li ho dic amb tota sinceritat, no el tenim. I, per tant, és evident que, en funció de quin sigui aquest «clausulado del contrato», és quan podem saber com quedaran les altres empreses participades i fins i tot la situació d'aquest sobredimensionament dintre del bancari. Jo tinc demanada una entrevista per a veure el senyor Ruiz de Alda, per tal que ens expliqui i em porti sobre la taula aquest «clausulado» que no és del coneixement del Consell Executiu. En tot cas, sí que pot tenir la seguretat, senyor Lucchetti, que —jo ho he dit i almenys deu quedar-ne constància en el *Diari de Sessions*—, jo he dit el fet de reclamar als actuals dirigents, als actuals bancs gestors, als actuals nous accionistes de Banca Catalana, de reclamar el fet que, almenys pel costat d'aquest perill de la cancel·lació dels límits de risc, no es porti a terme per tal de poder assegurar aquests llocs de treball.

Aquesta és una qüestió, i per l'altra qüestió és evident el fet d'ajudar també d'alguna manera, malgrat que la solució no sigui la que a nosaltres ens agradava, ja ho he dit abans, però, malgrat tot, ajudar que certament aquest Grup se'n surti, perquè aquesta és la garantia que aquests llocs de treball o que aquestes empreses participades no siguin abandonades, no siguin deixades. Per això, és en aquest sentit que abans he fet la crítica de creure que segons quin tipus de participacions poden ser una imprudència perquè poden portar al fet que l'actual gestió no se'n surti, la qual cosa pot portar a una nova desfeta d'aquestes empreses participades. Tingui la seguretat, senyor Lucchetti, i estic a la seva disposició cada vegada que jo tingui informació sobre aquest tema per a proporcionar-la-hi, que per part nostra hi haurà tot l'esforç perquè no es perdi ni un sol lloc de treball, com a conseqüència de la nova situació que travessa tot el Grup de Banca Catalana.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti té la paraula per a

la rèplica o repregunta

El Sr. LUCCHETTI: Sí, molt breument perquè ens sembla que aquesta sessió ha estat molt llarga i... Sobre aquestes últimes qüestions que ara plantejava el senyor Culler de la confiança, de la imprudència d'anunciar la possibilitat d'estudiar o prendre, o sigui, que tampoc no exagerem. És clar, a nosaltres ens sembla que si en aquest moment el Consell Executiu de la Generalitat, la Generalitat, intentant trobar una sortida per a anar a crear aquesta banca pública aquí a Catalunya, catalana, i buscar una solució definitiva, si nosaltres no donem prou garantia als impositors — i nosaltres no podem donar més garantia del que està donant avui el *pool* de la gran banca i el Banc de Biscaia —, jo crec que ens equivoquem. A mi em sembla que dir que en aquest moment encara hi ha possibilitats que es reconsideri la solució que s'ha donat no és, en definitiva, disminuir els dipòsits que en aquest moment hi ha a la Banca Catalana, perquè tots els que se n'han anat no tornaran a curt termini, i els que ara hi ha són els que, precisament, apostaven, segurament, per una solució catalana al conflicte; i tot el que apunti en aquesta direcció d'una solució en la qual la Generalitat de Catalunya estigui implicada al darrer, nosaltres pensem que no se n'anirà. A nosaltres no ens preocupa en absolut, això, i ho dic amb tota tranquil·litat, perquè pensem que, per exemple, la situació no s'empitjorarà per les manifestacions que avui feia el senyor Ribó en la seva intervenció, i, per tant, no ens preocupa, ho dic amb tota sinceritat; al contrari, crec que la responsabilitat moral del Consell Executiu i del conjunt de la Generalitat al darrer d'una solució per la qual es batalli per a aconseguir i hi estiguem tots d'acord donarà confiança al dipositant aquí a Catalunya. Aquesta és una de les qüestions.

L'altra és —per acabar molt breument—, que jo voldria un compromís, dintre del possible formal i explícit, que el Consell Executiu — no segurament el Conseller d'Economia i Finances, sinó el Conseller de Treball o el Conseller d'Indústria —, un cop tingui aquesta informació de com queda la situació de l'estructura de capital d'aquestes empreses, un cop es clarifiqui, que prengui l'acord i el compromís de reunir els representants dels treballadors d'aquestes empreses i informar-los, sigui per escrit, sigui en una reunió, com sigui, perquè hi ha, en aquest moment, de veritat, una preocupació i un neguit molt lògics, de no saber exactament en quina situació estan les seves empreses. Jo em donaria per molt satisfet si aconseguís aquest compromís que algú del Consell Executiu o un representant del Consell Executiu donés aquesta informació.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Respecte a la petició del senyor Lucchetti, bé, en tant que fer-se portaveu de quins són els desitjos, si és que aquestes empreses participades són al Fons de Garantia en aquests moments o depenen dels gestors del Banc de Biscaia, cosa que s'ha de veure en aquest contracte, aquest «clausulado» del contracte entre el Fons de Garantia i les noves entitats bancàries que participen com a accionistes de l'afer de Banca Catalana per a fer aquest simple paper, no de responsables dels llocs de treball, sinó d'informadors, aquest el podem assumir perfectament. Respecte al primer tema, senyor Lucchetti, que quedi molt clara una cosa: ara per ara és impensable políticament que hi hagi una possible participació pública catalana en el Grup de Banca Catalana. És evident que les coses canvien i poden can-

viar, etcètera, i és evident que poden modificar-se els criteris de l'Administració central i de l'autoritat monetària, però, ara per ara, pensar que és possible una nova solució del tema, ara per ara, això no és cert.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el Casino de Manresa*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la darrera pregunta de les que estaven previstes per a aquesta sessió, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre la política en relació amb la compra del Casino de Manresa.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. El Casino de Manresa ha estat un edifici... Abans de res aclarir un error que hi ha en la pregunta, que diu que és un edifici modernista eclíptic, i, evidentment, això és un error, és un edifici modernista eclèctic, és a dir, que no és un modernista pur, i és, evidentment, un error a l'hora de fer la transcripció d'escrit a mà, en passar-ho a màquina. Aquest ha estat un edifici molt reivindicat pels ciutadans de Manresa, és un edifici molt gran, molt ben situat i que durant molts anys ha generat tota una sèrie de mobilitzacions populars per tal d'aconseguir que fos declarat monument històrico-artístic a nivell d'alguna categoria i que pogués revertir a la ciutat. Aquesta preocupació, una vegada fetes les primeres eleccions municipals democràtiques després de la Dictadura, va possibilitar que l'Ajuntament de Manresa fes unes gestions i aquest edifici fos declarat monument històric artístic de categoria provincial. Tot i amb això, es va considerar que no era suficient i que calia fer els tràmits necessaris per tal que la propietat s'avingués a una utilització pública i a una bona utilització racional d'aquest edifici i, fins i tot, a la possibilitat de la compra. Això no semblava possible, però nosaltres vam tenir una gran alegria quan en el primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat el Consell Executiu preveia la compra del Casino i feia, a l'annex a les dades i a les quantitats, una informació sobre el Casino de Manresa, i, a més a més, feia unes precisions sobre la possibilitat de la seva utilització. Això va ser per a nosaltres, per al conjunt dels manresans, una gran alegria. A l'informe que fa el Consell Executiu es parla de la seva situació, es parla del que és: consta d'un cos central i dues ales laterals, amb façanes, una que dona al passeig i dues als jardins, als jardins que envolten l'edifici; té accessos facilíssims i un aparcament propi.

Més avall es diu el que nosaltres hem considerat molt important: l'edifici té capacitat per a allotjar dependències dels serveis territorials de la Generalitat, bé que sempre caldrà condicionar-les i l'estructura monumental i sumptuària que té l'edificació. L'edificació, atesa la destinació de casino que va concedir des dels seus orígens, té una gran sala central i altres laterals. Té també sales per a reunions socials, un cafè-bar i una part ocupada per la Penya d'Escacs de Manresa. És a dir, hi ha la possible combinació que siguin dependències per als serveis territorials i que, alhora, tingui dependències per a les entitats locals de Manresa.

Per tant, nosaltres enteníem que per aquí s'obria una possibilitat. Teníem que era declarat monument històrico-artístic

de categoria provincial, i teníem la voluntat d'iniciar els tràmits de compra. S'hi destinaven 45 milions de pessetes: 40 per a la seva compra i 5 per al mobiliari que s'hi havia de posar.

Nosaltres vam fer una esmena en què destinàvem 120 milions de pessetes per a la compra total, perquè teníem por que aquest tràmit d'iniciar la compra i negociar amb el propietari que es pagarien 40 milions un any i la resta els altres anys podria portar la negociació a un terreny molt difícil. I, per tant, vam fer una esmena en què destinàvem 120 milions de pessetes per a donar capacitat al Consell Executiu perquè pogués iniciar la compra i acabar-la de fer. Després d'aquesta esmena recordaran que es va acceptar una esmena d'Esquerra Republicana que deia el percentatge dels diners que es destinava a cada un dels Departament més/menys el 5%, i, per tant no es precisava en què es gastarien els diners i, per tant, la nostra esmena no va ni tan sols arribar a ser discutida. Però la nostra por es va complir. Per les informacions que tenim, quan es va entrar en contacte amb el propietari i es va començar a negociar, la propietat va entendre que això de pagar-li una quantitat i l'any que ve una altra i una altra, que això no oferia garanties, i a partir d'aquí es va entrar, per la informació que tenim nosaltres, en un carreró sense sortida.

D'altra banda, en el detall del compliment d'aquest primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat, entrat al Parlament i publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 85, del 7 de juny del 82, on hi ha la consignació aprovada pel Departament de Cultura —497 milions—, hi ha pendent de compra, d'adjudicació, d'actuació i tal, 293 milions de pessetes. A mi no em consta que hagi entrat en aquest Parlament cap altra informació que hagi explicitat més quina quantitat hi ha gastada i, per tant, si, d'aquests 293 milions encara en queda alguna cosa o no que es pogués utilitzar.

Per tant, queda clara, d'una banda, la importància del casino, la possible utilització, la voluntat de compra del Consell Executiu, ja que s'hi van destinar aquests 245 milions de pessetes, però no tenim més informació. No sabem què ha passat amb aquestes negociacions, no sabem si encara queda alguna partida per destinar-hi, no sabem res. I d'aquí ve la nostra pregunta, que diu: «Quina és la política del Consell Executiu en relació amb la compra d'aquest edifici modernista».

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, respecte a aquesta qüestió que pregunta el senyor Diputat, he de manifestar que, evidentment, la proposta del Departament de Cultura no era, en aquell moment, de comprar de cop el casino de Manresa, i el que segur que no era era d'utilitzar-lo tot com a Departament de Cultura. El casino de Manresa té unes característiques molt peculiars, és molt gran, i nosaltres havíem pensat en un màxim d'utilització, quan així ens ho vam proposar, del 25% de la seva capacitat, destinat a uns futurs serveis territorials a Manresa, igual com els que hi ha, per exemple, a Tortosa. Nosaltres no ens hem limitat només als caps de província. En tot cas sempre, però, hauríem d'estar sotmesos a les divisions territorials que el Parlament establís, però, en tot

cas, estava pensat per a uns serveis territorials. Aleshores, això havia de fer-se o fent una compra ajornada, o conjuntament amb altres institucions. Nosaltres, en aquells moments, vam començar les converses immediatament amb la propietat, i aleshores, com que la propietat volia aquesta compra en una sola vegada, vam començar a parlar amb altres institucions i altres Departaments de la Generalitat, però especialment altres institucions interessades també en la reutilització del casino de Manresa. Una d'aquestes era la Diputació provincial, que té una important biblioteca comarcal a Manresa, que es troba mancada d'espai suficient, i per a la qual el casino de Manresa oferia —ofereix encara, evidentment— unes possibilitats de major i millor ubicació.

També el mateix Ajuntament de Manresa va manifestar que tenia interès en la ubicació, en alguns dels espais del casino, de determinats serveis d'infraestructura cultural, o oferir espais a institucions manresanes del camp de la cultura en el sentit més ampli del terme. Això, aquestes negociacions, no van prosperar. També cal dir que la propietat va estar mantenint preus molt més alts durant molt de temps, cosa que ho va allargar molt, fins a arribar als 120 milions de pessetes, i, aleshores, quan jo vaig anar veient que s'estava esgotant el termini d'utilització dels diners d'aquesta emissió de deute públic que només m'era autoritzat fins al 31 de desembre del 1982, doncs jo vaig convocar una reunió en el Departament a la tardor —jo no puc ara precisar exactament el dia— de l'any passat, a la qual va assistir l'alcalde de Manresa i altres persones representants d'institucions, i l'alcalde de Manresa es va responsabilitzar, ja que ell també hi tenia interès, i és molt lògic que n'hi tingués, de pressionar una mica entre tots a veure si ho aconseguíem, perquè jo continuava disposat a gastar els 40 milions en la compra i els 5 a compte de les primeres mesures d'arranjament. Jo no he tingut més resposta des d'aleshores ni de la Diputació ni de l'alcalde de Manresa. El termini ha passat, les meves converses amb la Diputació per a coordinar la política de biblioteques era pensada en dos casos on aquesta col·laboració era necessària —és el cas de Vic, la biblioteca de la Diputació és ubicada en un edifici que és de la Generalitat, que ara estem arreglant i ampliant precisament, i després el de Manresa. Però les discussions o les concrecions no van arribar a temps, i és evident que aquesta partida ja ha decaigut segons les normes pressupostàries. Malgrat tot, jo considero que el que va moure a incloure aquest concepte entre les inversions del Pla d'Obres que va comportar aquella emissió de deute públic continua essent vàlida, i continua essent absolutament necessari que Manresa disposi d'uns serveis territorials de cultura, i que, a més a més, determinats serveis, com la biblioteca, i segurament d'altres, hi són necessaris, i també crec que, si altres serveis administratius, no especialment de cultura, també s'hi poguessin lligar, podria tornar a intentar-se aquesta gestió. Però cal una voluntat de les diverses parts per a fer-ho; no és justificat que un edifici tan enorme com aquell estigui tot ell aplicat a uns serveis territorials de cultura, més quan els serveis de biblioteques de la Diputació hi són presents, a Manresa, i no podríem nosaltres repetir una biblioteca comarcal.

Per tant, o hem d'esperar un conveni amb la Diputació o que es promogui un acord d'institucions. Si això és dóna, el meu compromís és continuar aportant en el pressupost oportú

—i, evidentment, ja no podrà ser el d'aquest any, perquè aquest any tornar a portar un pressupost perquè no s'ha arribat a una conclusió...—, es pot negociar perquè l'any que ve es pugui incloure aquesta partida en el pressupost. Però, en fi, jo crec que no es pot fer si no hi ha una voluntat d'acord entre les parts interessades.

Em sembla que això és la resposta que jo li puc donar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Padullés vol replicar o repreguntar?

El senyor Padullés té la paraula.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la resposta, com a mínim, aclareix algunes coses. Aclareix, d'una banda, he entès jo, la voluntat del Consell Executiu i del Conseller de Cultura de, al seu dia, haver iniciat —i es van iniciar— els tràmits de compra del casino, amb una negociació amb la propietat, que va arribar a l'oferta final de 120 milions de pessetes.

S'ha aclarit també que hi havia un intent d'acord amb la Diputació i amb l'Ajuntament de Manresa per tal d'arribar a una utilització conjunta, i, si no ho he entès malament, s'ha aclarit que no hi ha hagut una resposta positiva definitivament de l'Ajuntament que permetés una actuació conjunta per tal d'iniciar la compra o per tal de concretar la compra.

Jo no sé... És clar, aquí, diguem-ne, ja entrem en una situació fosca en què jo no entenc per què l'Ajuntament de Manresa no va fer unes pressions que vostè ha dit que calia fer —no sé exactament quines podien ser— o si havia de fer una oferta d'utilització i de possibilitat de participació en la compra que fos suficient.

A mi em preocupa que aquesta situació de falta d'acord entre tres institucions, que jo entenc que ha de ser necessària perquè es pugui utilitzar racionalment el casino, faci que el casino no estigui avui en poder dels ciutadans de Manresa per a la seva utilització. Em penso que això és preocupant, perquè no necessitem, precisament, en aquests moments, una pèrdua de confiança en les institucions.

Caldria, per tant, entenc jo, aclarir el perquè totes les institucions que han de participar en aquesta negociació no forcen una mica la seva voluntat, i és en aquest sentit que jo demanaria al senyor Conseller de Cultura que tornés a fer les gestions oportunes perquè la seva voluntat de tornar a intentar la compra entenc jo que queda manifesta en aquesta resposta.

En tot cas, vull dir-li que nosaltres hem fet una esmena al pressupost d'aquest any en què tornem a preveure els 40 milions de pessetes per a la compra del casino. Possiblement, aquesta esmena no tiri endavant. Jo crec que seria un error, perquè és una voluntat manifestada pel Consell Executiu d'intentar la compra, i també, en tècnica pressupostària, si no es pogués aconseguir aquest any, el senyor Conseller podria utilitzar aquest diner per a una altra cosa. Entenc que, per tant, hauria de ser una esmena que s'hauria d'acceptar. Però el fonamental no és això, el fonamental és que una altra vegada, en tot cas, es posi en contacte amb l'Ajuntament i amb la Diputació per tal que es pugui arribar al compromís de la compra d'aquest edifici.

Haig de dir-li que en aquests moments la propietat del casino està disposada a negociar d'una manera ràpida la venda d'aquest edifici, i que, per tant, seria molt possible fer-ho en el termini de molt pocs mesos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, té la paraula per si hi vol afegir quelcom.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Evidentment, la meva intenció és continuar parlant amb les institucions lògicament interessades: la Diputació, atès que és monument històrico-artístic provincial, no cal oblidar-ho, i l'Ajuntament, que és, evidentment, el representant de la ciutat que n'ha de treure els beneficis. Hi tornaré a insistir, però el que passa és que em sembla que mentre no s'arribi a un acord és absurd anar consignant quantitats que després no es poden utilitzar.

Malgrat tot, insistirem en aquest possible acord.

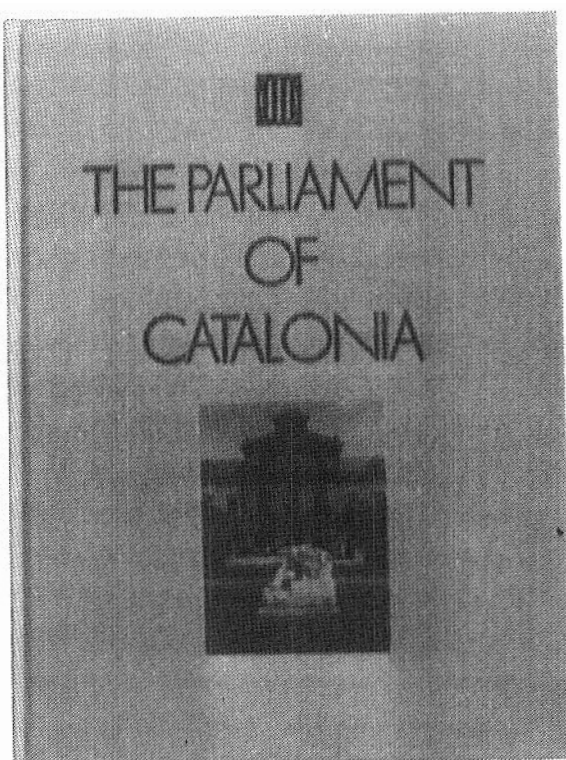
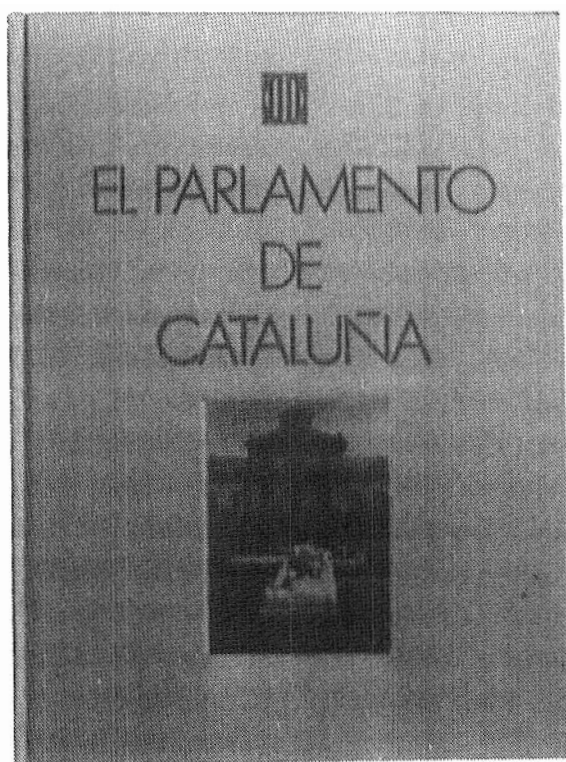
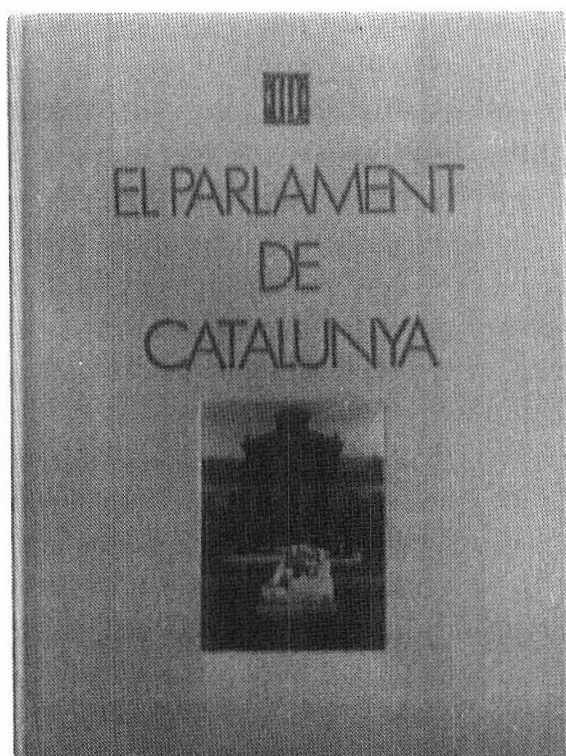
El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, amb això

hem acabat el nostre ordre del dia. Voldria comunicar-los que el Molt Honorable senyor President de la Generalitat s'ha dirigit al Parlament demanant que el Projecte de Llei de pressupost sigui tramitat en sessió extraordinària. En conseqüència, la Mesa del Parlament ha acordat d'habilitar el mes de juliol i la primera setmana d'agost per tal de poder complir tots els tràmits que permetin de celebrar la sessió extraordinària que permeti aprovar, si escau, el Projecte de Llei de pressupost de la Generalitat abans del 6 d'agost.

Per tant, doncs, seran convocats oportunament, aquest mes de juliol, a fi de procedir al debat i discussió del pressupost.

S'aixeca la sessió.

(Manca un minut per a dos quarts de tres de la tarda.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts, escenari del redreçament polític

Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V

L'arsenal de la Ciutadella

Un segle i mig de repressió

D'arsenal a palau reial

De palau reial a museu

La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

Sociologia dels Diputats

La constitució del Parlament de Catalunya

La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya

Característiques del Parlament

L'elecció del Parlament i dels Diputats

La funció i les competències legislatives del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de govern

La publicitat i el coneixement del Parlament

Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS
TAPES I REL·LIGADURA DE LES COL·LECCIONS DEL
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
CORRESPONENTS ALS ANYS 1980, 1981 i 1982

Es fa avinent als Srs. subscriptors de les publicacions oficials del Parlament que poden adquirir les tapes per a rel·ligar les col·leccions corresponents als anys **1980, 1981 i 1982** al preu de 250,- pessetes cadascuna.

Així mateix, el Servei de Publicacions del Parlament es farà càrrec de la rel·ligadura de les col·leccions que se li confïin, al preu de 450,- pessetes cada volum.

El *Butlletí Oficial* consta d'1 volum l'any 1980, de 3 volums l'any 1981 i de 4 volums l'any 1982.

El *Diari de Sessions* consta de 2 volums l'any 1980, de 3 volums l'any 1981 i de 3 volums l'any 1982.

Les tapes són folrades en guàflex i estampades en or al pla i al llom.

La rel·ligadura és cosida en fil, amb llom rodó i capçades.

Les col·leccions completes per a la rel·ligadura poden ésser dipositades al magatzem de distribució del Servei de Publicacions, al Palau del Parlament, de 9 a 14 i de 16 a 19 hores, de dilluns a divendres.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3